

วิชาวาดเขียน

เด็กหัดง่าย
เข้าใจเร็ว

๗๐๐

พ ๑๒๖๓

โดย "เมธีศิลป์"

2851

ตำรา

ค.ม.ย. ๒๕๐๐

วิทยาลัยพาณิชยการ

วิชาวาดเขียน

รวมหลักวิชาละเอียดชัดเจน

โดย

“เพ็ญศิลป์”

พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๐๐

จัดพิมพ์โดย

740.7

พ

สงวนลิขสิทธิ์

ราคา ๖ บาท

แบบเรียนด้วยภาพ

จากหนังสือ-----

แบบเรียน A. B. C. และ ก. ไก่
เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่เราได้ค้นคว้าเพื่อ
ส่งเสริมการศึกษาของชาติให้เจริญ
เพื่อให้เด็กของท่านได้เรียนด้วยตนเอง
อย่างละเอียด เพราะตลอดเล่มพราวไป
ด้วยภาพสัตว์ดี รูปสวยงาม ชวนใจ
เด็กทุกคนที่เห็น

แบบเรียน A. B. C. และ ก. ไก่

ได้จัดพิมพ์แบบ A. B. C. และ ก. ไก่
รวมไว้ในเล่มเดียว

แบบเรียน A. B. C. และ ก. ไก่

214
700
W 926 ๓
ครู "สันตสิริ" ได้กรุณาให้เกียรติ
แก่เราโดยการตรวจทานคำอ่าน—แปล—
สังเกตตัวของ A. B. C. จนจบ ซึ่งนับว่า
เป็นหนังสือที่ดีที่สุดในชั้นมาตรฐาน

๖๔๗
แบบเรียน A. B. C. และ ก. ไก่

ราคาขายเพียงเล่มละ ๓ บาท

ผู้ที่จะติดต่อไปจำหน่ายโปรดติดต่อโดยตรง

คำนำ

ตำราวิชาวดเขียนเล่มนี้ ได้พิมพ์ขึ้นเป็นครั้งที่ ๓
การพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้จำหน่ายหมดมานาน
แล้ว มาบัดนี้ เห็นว่าตำราเล่มนี้มีหลักวิชาและคำอธิบายละเอียด
เข้าใจง่าย จึงได้จัดพิมพ์ขึ้นอีก ทั้งนี้เพื่อนักศึกษา
รุ่นหลังจะได้ใช้ศึกษาหาความรู้เพื่ออาชีพต่อไป

การพิมพ์ครั้งที่ ๓ นี้ ได้ปรับปรุงแก้ไขบ้างเล็กน้อย
เพื่อให้เหมาะแก่สมัย ฉะนั้นนักศึกษาพึงหวังได้ว่าการ
ศึกษาจากตำราเล่มนี้จะไม่ผิดหวังเลย เพราะมีองค์พระยาน
จากจดหมายชมเชยของนักศึกษามาแล้วมากมาย

ขอแสดงความนับถือ

“เพลินศิลป์”

วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

สารบัญ

	หน้า
๑. ประโยชน์ของวิชาวาดเขียน	๗
๒. เริ่มแรกฝึกหัด	๓๐
๓. รูปร่างสัดส่วนของภาพ	๓๗
๔. การสร้างภาพ	๓๘
๕. ดินสอคำวาดเขียน	๒๐
๖. ดินสอที่เหมาะสมแก่วาดเขียน	๒๓
๗. ภาพดินสอคำ	๒๒
๘. กระดาษวาดเขียน	๒๔
๙. ยางลบ	๒๔
๑๐. เครื่องใช้ในการวาดเขียน	๒๕
๑๑. วาดภาพวิว	๒๖
๑๒. ภาพดอกไม้และผลไม้	๒๘
๑๓. ภาพดอกไม้	๓๒
๑๔. ภาพผลไม้	๓๔
๑๕. ภาพต้นไม้	๓๖
๑๖. ภาพสัตว์	๓๗
๑๗. การวางแบบ	๓๘

๓๘. การร่างภาพ	๓๘
๓๙. ภาพหุ่น	๔๐
๔๐. ภาพลายเส้น	๔๔
๔๑. การร่างภาพจากแบบจริง	๔๖
๔๒. ส่วนดีของภาพคน	๔๗
๔๓. การแต่งเงาภาพคน	๕๔
๔๔. การแต่งเงา	๕๕
๔๕. การระบายสี	๕๖
๔๖. วิธีผสมสี	๕๗
๔๗. สีต่าง ๆ มาจากแม่สี ๔ สี	๕๘
๔๘. สีกลมกลืน	๖๐
๔๙. สีตัด	๖๑
๕๐. ประโยชน์ของสีน้ำมันและวชิไ	๖๓
๕๑. น้ำมันผสมสี	๖๓
๕๒. สีน้ำมันดัดและเงา	๖๔
๕๓. เครื่องมือใช้กับสีน้ำมัน	๖๖
๕๔. เครื่องมือใช้กับสีน้ำ	๖๗

	หน้า
๓๖. วิชัฏไกรของ	๖๗
๓๗. การระบายภาพต่าง ๆ ด้วยเกรยของ	๖๘
๓๘. ประโยชน์ของช็อคคั้	๖๘
๓๙. วิชัเขียนภาพด้วยช็อคคั้	๖๘
๔๐. การออกแบบฉากดินคั้	๗๐
๔๑. หลักของการออกแบบ	๗๑
๔๒. การเขียนโป้ดเคอร์โฆษณา	๗๓
๔๓. ดายเคอร์เภา	๗๖
๔๔. วิชัเขียนดายนกไทย	๗๘

ประโยชน์ของวิชาวาดเขียน

วิชาวาดเขียนมีความจำเป็นแก่นักเรียน พ่อค้า, ข้าราชการ, และนักโฆษณาทั่วไป การช่างแทบทุกอย่างต้องพึ่งวิชาวาดเขียนอยู่เสมอ เช่นช่างปั้น ช่างทอง ช่างไม้ เป็นต้น ต้องวาดเขียนออกแบบให้เสียก่อน แล้วจึงทำตามแบบนั้น จึงจะได้สวยงามตามความจริงเหมือนแบบ

การศึกษาแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือเรียนจากครูอย่าง ๑ เรียนจากตำราอย่าง ๑ การศึกษาจากตำราให้ผลดีเหมือนเรียนกับครู ถ้านักศึกษาเข้าใจได้ และมีนิสัยชอบ ก็สำเร็จไวเร็ว การเรียนที่จะให้ได้รับผลดี ต้องหัดเขียนในเวลาเช้า ต้องมีอารมณ์เยือกเย็น แต่ไม่เฉื่อยชา ช่างเขียนที่ดีและมีชื่อเสียงโดยมาก มักมีความเพียรและอดทน มีความละเอียดถี่ถ้วน ช่างสังเกตและจดจำได้อย่างแม่นยำ การเที่ยวไปพบเห็นสิ่งที่ดีสวยงาม ถ้าได้ดูจนจำได้ จะมีประโยชน์ ในการวาดเขียนเป็นอันมาก ความคิดแก้ไขขัดเปลี่ยนแปลงปรับปรุงการเขียนอยู่เสมอไป ทำให้ก้าวหน้า และ

มีข้อเรียงเรื่องใดที่ชน ช่างเขียนนักศึกษาค้นแรก จำจะต้องผูกติดตามแบบผูกติด และคำอธิบาย อย่างเคร่งครัด จึงจะได้ผลอย่างแท้จริง ความอดทน ต้องมีไว้เสมอ นักศึกษาเป็นจำนวนมากที่ผิดหวังในความจำเริญ ก็เพราะขาดความมานะและอดทน จำเป็นอย่างยิ่งในขั้นแรก การเขียนจะเอาดีที่เตี้ยย่อมไม่ได้ ต้องมีความอดทนผูกติดเขียนไปจนกว่าจะได้ดี ต้องพิจารณาคุณภาพที่ง่ายเขียนเสียก่อน แล้วจึงค่อยเขียนแบบที่ค่อย ๆ ยากขึ้นไปเป็นลำดับ

ช่างเขียนที่มีข้อเรียงเรื่องไร้นั้น มักถือตันโดยไม่หวังอะไรมาก เท่าข้อเรียงและฝีมือ ถึงแม้ว่าเดือนห้าและทศวรรษจะขัดกันกับแคบ ก็ยังมีความอดทนได้โดยอดเงินไปเป็นค่าดีค่าเครื่องเขียนได้โดยความเต็มใจ นักจิตศกรที่มีข้อเรียงจริง ๆ ไม่ยอมเขียนภาพให้ใครอย่างฟุ่มเฟือย เพราะเขาดึงวงฝีมือของเขา เขาจะเขียนเฉพาะภาพที่มีราคาสูง และเป็นภาพที่ละเอียดดะดองดงามจริง ๆ ถึงแม้ว่าจะยากจน

อดอยากเท่าใดก็ตาม เขาส่งคนฝีมือของเขาไว้จนกว่าจะ
ได้ภาพที่มีราคาคดีและเห็นสมควร

การศึกษาโดยไม่มั่งครู ไม่มีตำรา ถึงแม้จะเขียนได้
ก็ยังไม่ดีและผิดหลักวิชาอยู่บ้าง ถ้าได้ฝึกหัดตามคำแนะนำ
ของครู หรือตำราแล้ว จะทำให้เป็นที่มั่นใจได้ว่า จะมี
ความจำเริญอย่างแน่นอน

นักศึกษาที่เรียนอยู่กับครูแล้ว ถ้าได้ใช้ตำราวด
เขียนควบกันไปก็จะทำให้ได้ผลดียิ่งขึ้น กล่าวคือได้ความ
รู้ความชำนาญทวีขึ้นไป ช่วยความจำ และแก้ความสงสัย
ได้ดี เพราะตำราได้รวมหลักวิชาซึ่งเป็นคำอธิบายของครู
ไว้ เมื่อสงสัยไม่เข้าใจในบทหัวข้อวิชาใดแล้วก็เปิดดูได้
ทันที ตำราวดเขียนเล่มนี้ จึงมีความสำคัญ และประ-
โยชน์ดังกล่าวมาแล้ว โดยครบถ้วนละเอียดแจ่มแจ้งที่สุด
เพื่อให้นักศึกษาได้รับผลตามหลักวิชาแน่นอน ใช้ศึกษาใน
ยามว่างด้วยตนเอง หรือใช้ประกอบการเรียนในโรง
เรียนได้ด้วยเหมือนกัน

เริ่มแรกฝึกหัด

เครื่องใช้ ตุ่มวาดเขียน ที่มีกระดาษขาวเนื้อ
หยาบ ๆ ดินสอชนิดอ่อน และชนิดอ่อนแข็งพอดี ยางลบ
ชนิดอ่อน ไม้ฉาก ๑ คู่ วงเวียน ไม้บรรทัดหรือไม้ฟุต

เริ่มฝึกหัดเขียน จงหัดเขียนตามแบบฝึกหัดเด็ก
แบบทั้งาย ๆ เขียนให้ชำนาญเสียก่อน แล้วจึงเขียนภาพ
ยาก ๆ ต่อไป ถ้าเขียนแบบที่ยากเสียก่อนแล้ว จะทำให้รู้
เด็กเบื่อหน่าย เปรียบเทียบประตูกุการขึ้นบันได จำจะต้อง
ขึ้นคงแต่คนดำเนินไปยังคนสูงการเรียน จะให้ดำเร้าและเกิด
ผลจริงจ้ ต้องเกิดจากความพยายามในครั้งแรกให้ได้

แล้วค่อยปฏิบัติไปตามคำอธิบายจากตำราโดยเคร่งครัด

การทบทวนเดิม หรือมีความรู้ในวิชาวาดเขียนมา
บ้างแล้ว ย่อมเป็นการง่ายแก่การเรียนอย่างยิ่ง ซึ่งพอจะ
เขียนฟรีแฮนด์ (Free hand) ได้บ้าง ใช้เวลาว่างหัดจับดิน
สอขีด เส้นตรง ด้วยมือเปล่า คือไม่ใช้ไม้บรรทัดคั่น

เลย หักฉากเส้นด้วยดินสอหลาย ๆ ครั้ง จนกว่ามือจะ
ชำนาญดี และจนกว่าเส้นดินสอนั้นตรงที่สุด การฉากเส้น
นั้นให้ฉากแต่ซ้ายมือมาหาขวามือ ฉากแต่ข้างบนมาหา
ข้างล่างเสมอไปจนพยายามฝึกหัดบ่อย ๆ ไม่ชำนาญก็จะ
ด้ามารกเขียนได้ดี เส้นโค้ง เส้นคด ตามปกติเขียนได้
ดี แต่ถ้าจะเขียนเป็นรูปร่างแล้วเป็นรองทำได้ยากมาก เส้น
โค้ง เส้นคดนั้น จำเป็นต้องใช้ในการเขียนภาพคน สัตว์
ดอกไม้ ต้นไม้ ภาชนะต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงจำ
เป็นที่จะต้องฝึกหัดเขียนเส้นเหล่านี้อยู่เสมอ ให้เกิดความ
ชำนาญดี แล้วจึงจะด้ามารกเขียนภาพต่าง ๆ ได้ทุกชนิด
ตลอดจนภาพวิว ภาพเหมือน เส้นเรียว เป็นเส้นที่มี
ขนาดคั่นโคปลายเรียวเล็ก เส้นนี้มักถูกใช้เขียนเกี่ยวแก่
ลายเส้นปากกา เพื่อต้องการน้ำหนักหนักเบา ใช้ใน
การแต่งภาพลายเส้น

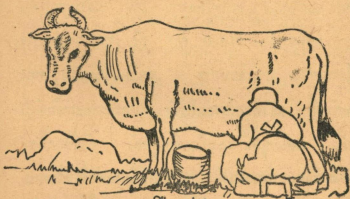
เส้นต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น มีความสำคัญไม่
น้อยไปกว่าการร่างภาพเลย เพราะเส้นเหล่านี้ใช้ประกอบ
กับภาพทุกชนิด ไม่ว่าภาพคน ภาพสัตว์ และภาพวัตถุ

นานาชนิด ต้องอาศัยเส้นเหล่านี้ประกอบกันเข้า ฉะนั้น
นักศึกษาก็ต้องสนใจฝึกหัดเส้นเหล่านี้ ให้ชินมือจนเกิด
ความชำนาญ

เส้นทุกเส้นมีหน้าที่ไม่ซ้ำกัน จะต้องฝึกหัดอย่างให้
ชำนาญด้วยดินสอคำเพียงอย่างเดียว จนกว่าจะชำนาญ
แล้วจึงฝึกหัดเส้นอื่น ๆ ต่อไป แล้วลองสร้างภาพขึ้นดูจะ
เป็นภาพหุ่นภาพวิว อะไรก็ได้ โดยใช้เส้นเหล่านี้ประ
กอบกันเข้า ก็จะได้ภาพที่มีส่วนดีดัดเหมือนของจริงได้อย่าง
งดงาม ฉะนั้นเส้นเหล่านี้จึงมีความสำคัญกับภาพมากที่สุด

ภาพเขียนต้นน้ำและต้นน้ำมน จะดำเร่จนมาเป็นภาพ
ทตโคธน์ เกยวแก่การร่างภาพมาก่อนทตโคธน์ ช่างเขียน
ที่จะผ่านความมรขอเพียงจนมาโคธน์ ก็ต้องศึกษาจากพน
เดิมจนมาเดี่ยก่อน เช่นเดียวกับการจนบนโคธน์จะต้อง
เหยียบคนแรกจนมาก่อน แล้วต่อ ๆ กันจนมาจนถึงคน
สูงสุด นักศึกษาทุกคน ต้องเรียนการร่างภาพเดี่ยก่อน
การ ใช้ดินสอ เครื่องมือ และพู่กัน ให้รู้จักหน้า
ที่วิธีใช้เครื่องมือทุก ๆ อย่างเดี่ยก่อน เช่น หน้าทของ
วงเวียน ดินสอคำ กระดาษ ดี พู่กัน ว่าอย่างไร

ตัวอย่างไร ทำอย่างไร จึงจะถูกต้องกับวิธีใช้ เมื่อ
รู้หน้าที่ของเครื่องมือแล้ว ก็จะมีกับหรือใช้ได้เหมาะ
กับความต้องการของเราได้ ต่อจากนั้นก็คือความชำนาญ
คล่องแคล่ว ในวิธีใช้มันจนเราเกิดความชำนาญและใช้
มันได้สะดวก.

ภาพฝึกหัดร่าง

การฝึกหัดร่างภาพ ถ้าฝึกหัดจากแบบ จะต้องดูแบบ
เสียก่อนว่า แบบนั้นเหมาะแก่การร่างสิ่งใดก่อน ถ้าเช่น
ภาพหุ่น ภาพวัตถุของรวมกัน พึงตั้งเหตุเดินโครงกาย
นอกเสียก่อนว่ามีรูปร่างคล้ายสิ่งใด เช่น คล้ายรูป &

เหลี่ยมคางหมู ก็ให้คั่นโครงเสียก่อน แล้วจึงตัดเส้น
ภายในโครงเป็นรูปร่างวัตถุที่เป็นแบบ ให้เหมือนกับของ
จริง

การร่างภาพที่ผิดส่วน ย่อมทำให้ภาพนั้นเสีย จง
พยายามกะส่วนต่าง ๆ ของภาพให้แน่นอนที่สุด ของที่อยู่
ใกล้ตาต้องใหญ่กว่าของที่อยู่ไกลตา เช่น ผลไม้กองรวม
กัน ผลที่อยู่ไวใกล้มือหยิบถึง ต้องใหญ่กว่าผลที่อยู่
ไวไกลมือ การเขียนภาพ จะเขียนให้ผลไม้ซึ่งกอง
รวมกันอยู่ จะให้ผลเท่ากันไม่ได้ และบางผลก็ซ้อนกัน
บังกัน ผลที่อยู่หน้าต้องบังผลที่อยู่หลัง ดังนั้นผลที่อยู่
หลังจะเห็นหมดทั้งผลไม่ได้ จะเห็นก็เพียงแต่ครึ่งหรือค่อน
ผล แต่แค่การบังมากนักอย่าไต่ นักศึกษาต้องใช้
ความตั้งใจให้มาก ก่อนที่จะเขียนภาพใด ๆ อย่าให้
ผิดส่วนและความจริงได้ ต้องมองแบบจริงที่มาวางมอง
ตลอดทั้งภาพว่าจะไรใกล้ไกลกับอะไร ห่างกันมากน้อย
เพียงใด ถ้าบังกันไว้มากน้อยกว่ากันเท่าใด ตลอดจน
กระทั่งแสงสว่างนั้นต้องมาจากทางด้านใด เช่น แสงมา

ทางขวาเว้าคด^๑ ซึ่งเป็นแบบก็จะทอดมาทางซ้ายมือ เงาม^๑
 เป็นดังสำคัญที่จะประกอบภาพให้เด่น ช่วยให้อาภาพมีชีวิต^๑
 ยิ่งขึ้น เงามจะบอกถึงความคดงอของวัตถุสิ่งของที่เป็นแบบ^๑
 เงามักจะทำให้ภาพห่างกับพื้นมาก ถ้าเป็นเงาภาพใน^๑
 กัดเอง หรือรูปกระบอก เงามจะบอกถึงเหลื่อมมีความ^๑
 ดึกมากน้อยเพียงใด การเขียนภาพถ้าขาดเงา หรือ^๑
 การแต่งเงาแล้ว ภาพนั้นก็จะเป็นเพราะไม่มีอะไรเป็นเครื่อง^๑
 ประกอบ และบอกว่าคดงอเท่าใด ภาพนั้นจะไม่เด่น^๑
 ออกมาจากกระดาษวาดเขียนเลย ฉะนั้นเงาจึงจำเป็นที่^๑
 จะต้องนำมาประกอบกับการเขียนภาพมากที่สุด ซึ่งจะขาด^๑
 เดียวมิได้เลย

จงเขียนภาพให้เหมาะแก่หน้ากระดาษ ต้องเว้นริม^๑
 กระดาษไว้ให้พอสมควร ให้หาจุดกลางของกระดาษแล้ว^๑
 สร้างภาพลงกลางกระดาษนั้น ให้กะเส้นสุดของภาพให้^๑
 ได้ส่วนกับกระดาษ คือเว้นระหว่างภาพกับริมกระดาษ^๑
 ให้มีส่วนเท่า ๆ กัน ภาพที่เขียนจะน่าดู จงสังเกต^๑
 ความสูง กว้าง ยาว ของภาพเสียก่อนแล้วจึงค่อยร่าง^๑
 ภาพ

ภาพนิทัศน์ไร่

การร่างภาพ จงร่างแต่พอเค้าๆ ให้เห็นเพียง
 ดางๆ เดี่ยวก่อน เมื่อเทียบเคียงดูกับแบบเห็นว่าเหมือน
 แบบและถูกต้องดี แล้วจึงค่อยเขียนเส้นหนักลงที่หลัง
 แล้วตกแต่งส่วนละเอียดลงที่หลัง การตรวจดูภาพที่เขียน
 กับแบบนี้ จะต้องดูตลอดทั้งภาพ ดังเหตุคู่มือ
 ทำทางส่วนดีของภาพให้หมดสิ้น ว่าบกพร่องและขาด
 สิ่งใดบ้าง แล้วจัดแจงแต่งเติมแก้ไขเสียให้ครบถ้วน

ความสะอาดละเอียดเรียบร้อย จำเป็นอย่างยิ่งในวิชา
วาดเขียน จะเว้นความสำคัญเหล่านี้มิได้เลย

เส้นของภาพร่าง จงวาดให้เส้นยาวต่อ ๆ กันไป
อย่าเขียนให้เป็นเส้นขาดเป็นตอน ๆ เส้นจะไม่เต็มอตะ
ไม่ติดต่อกัน จะทำให้การเขียนดำช้าอีกมาก จงระวัง
การเขียนเส้นหนักเส้นเบา เส้นหนาเส้นบาง เส้นคด
โค้งของภาพเขียนนั้น พยายามให้เหมือนแบบมากที่สุด

รูปร่างส่วนตัวของภาพ

ภาพทุกภาพ ต้องมีรูปร่างบอกถึงลักษณะท่าทาง
อาการต่าง ๆ เช่น นั่ง ยืน นอน และกิจวัตรที่กำลังทำ
อยู่ ต้องพิจารณาดูว่าภาพนั้นอยู่ในท่าใดเสียก่อน การ
ดูภาพก็ต้องดูให้ตลอดภาพ อย่าดูแค่ส่วนใดส่วนหนึ่ง เมื่อ
เห็นว่าภาพนั้นอยู่ในลักษณะใดแล้ว ให้เริ่มเขียนตามแบบได้
ทันที ถ้าแบบภาพใดยาก เพื่อเป็นการช่วยให้ง่ายขึ้น
ควรศึกษาร่างให้ดีเสียก่อนเรียกว่าระเงนเสียก่อน ทั้งภาพและ

แบบในกระต่ายฝึกหัดเขียน ^๕วิธีนี้สะดวกและง่ายมาก แม้
ผู้ที่ไม่เคยเป็นอะไรมาก่อนเดี๋ยวก็สามารถเขียนได้ ^๕เพราะ
เขียนไปตามช่องตารางแบบนั้น

ขั้นแรกจะใช้ตารางก่อนก็ได้ ^๕เมื่อเห็นว่าจะพอชินมือ
แล้ว ก็ควรใช้มือเปล่าดีกว่า ^๕เพราะนอกจากจะทำให้
มือชำนาญได้แล้ว ยังช่วยให้เขียนภาพอะไร ๆ ได้โดยไม่
ต้องมีแบบเลย

การพบเห็นภาพและวัตถุต่าง ๆ ในที่ใด ต้องดูต้อง
จำ แล้วมาหัดบันทึกได้ถูกต้อง ^๕จะเป็นผลแก่การศึกษา
มาก ^๕เมื่อพบเห็นภาพแล้วจงนึกจำถึงสิ่งสำคัญของภาพ
นั้นให้แม่นยำ เช่น การให้สีของภาพนั้น ^๕วิธีเขียนส่วน
ดี ๆ ความคิดความหมายของภาพ การวางภาพ
ตลอดจนการพาดหัวด้วยคำอธิบายประกอบภาพ จงตั้งเก
ถึงการโฆษณาของเขาด้วยว่า คำพูดของเขาดีเพียงใด
การเรียนวิชาวาดเขียนนั้นต้อง ^๕เนื่องไปถึงวิชาโฆษณาด้วย
เพราะงานวาดเขียนต้องสัมพันธ์กับ การโฆษณาทั้งภาพและ
คำพูด ^๕ฉะนั้นนักศึกษาจำเป็นต้องรู้ และเรียนวิชาโฆษณา

ควมกันไปด้วย

การสร้างภาพ

ความแน่ใจ เมื่อเริ่มจะเขียนภาพใด ๆ จำจะต้องแน่ใจเสียก่อน ที่จะเขียนเป็นภาพอะไรแน่ อย่าจด ๆ จ้อง ๆ การเขียนแล้วลบ ๆ อยู่เสมอ ๆ นั้น นอกจากจะรกปรกแล้ว ยังทำให้กระต่ายเข้าเป็นรอยอีกด้วย ทั้งยังทำให้ลบเสมอจนเคยตัว ซึ่งทำให้เขียนภาพผิดบ่อย เช่นตั้งใจจะเขียนภาพ ผลัดล้ม ก็จับดินสอดวาดไปตามภาพที่เคยนึกเคยจำได้ จงถากดินสอดด้วยมือเบา ๆ ก่อน เพียงแต่มองเห็นเด่นด้วยตา อย่าถากเด่นด้วยกม็อบน้อย พยายามถากดินสอดเบา ๆ ให้เด่นติดต่อกันไป ถ้าผิดก็ลบเสีย อย่าเขียนซ้ำจนเด่นดำจืดจะลบยากถ้าผิด และจะดำจืดไป ถึงสำคัญ ก่อนจะเขียนให้เป็นรูปอะไรนั้น ต้องตั้งใจจะให้แน่ ๆ เสียก่อนจึงค่อยลงมือ จึงจะได้ภาพทั้งงามและแน่นอนที่สุด ชั้นแรกถายังเริ่มฝึก ต้องเขียนซ้ำ ๆ ก่อน แล้วค่อยขีดเขียนเสมอ ๆ บ่อย ๆ ครั้ง จนกว่าจะชำนาญ แล้ว

จึงพยายามให้เร็วขึ้น สำหรับภาพแรก ถ้าเขียนได้ดี
แล้วก็เปลี่ยนภาพอื่นต่อไป และภาพต่อไปนั้น ก็ให้
ยากขึ้นไปตามลำดับ หรือจะเป็นภาพที่เขียนได้แล้ว แต่
เขียนให้โตขึ้น หรือเพิ่มอะไร ๆ ขึ้นอีกก็ได้ เช่นเขียน
ผลส้มได้ ก็เขียนผลส้มติดกันมีใบด้วย เดิมจากผลส้ม
นั้นอีกก็ได้ เมื่อเขียนเสร็จแล้วด้วยดินสอเบา ๆ ถ้า
เห็นว่าถูกต้องแล้วก็ลบเส้นหนักได้ หรือจะระบายด้วย
เกรยของสีดำก็ได้

ดินสอตำวาดเขียน

ดินสอ ที่ใช้ร่างภาพ ควรเป็นดินสอตำชนิดอ่อน
เพราะติดกระดาษง่ายและลบง่าย ควรใช้ดินสอที่มีเครื่องหมาย
BBB และ BBBB ซึ่งมีความอ่อนกำลังดี
วิธีใช้ ไม่ควรเหลาดินสอให้ได้ดินสอยาวมาก คือ
ไม่ทุหรือสั้นเกินไป อย่าจับดินสอสั้นเกินไป จะแต่เห็น
ปลายดินสอมาก จับดินสอแค่พอดีพอเหมาะมือ อย่าให้
สูงขึ้นมามากนัก จะทำให้มือบังคับดินสอให้ลากเส้นและ

เขียนไม่ถนัด คือ ไม่ไปตาม
ความต้องการของเรา จับ
ดินสอ^๕ ไม่ควรจับดินสอ
ให้แน่น ให้ดินสอถึงไปไม่ได้
ภายใน ระหว่าง หวีแม่มือ กับ
นิ้ว^๕ ใช้หวีแม่มือ บีบดินสอไว้
ให้ดินสอ ทอดลงไปสู่กระดาษ
มือต้องเบา กดดินสอให้เห็น
เส้นดินสอขีดกระดาษแต่บางๆ

ดีมาก

เลว

เลว

เท่านั้น ถ้ากดหนักดินสออ่อนก็จะทำให้ขีดดำจัดเกินไป
ลบดำมากและสกปรกมาก

ดินสอที่เหมาะสมแก่วาดเขียน

ดินสอที่ดีนั้น จะต้องม^๕ได้โนใหญ่และอ่อน ตัวดิน
สอจะต้องมีขนาดใหญ่น้อยจึงจะดี เพราะจับได้มั่นคงกว่า
ดินสอที่มีขนาดเล็ก ดินสอชนิดแข็ง ใช้สำหรับร่างภาพ
แค่พอตั้งเกตุ และใช้สำหรับวาดเขียนแบบแปลนในการ
ก่อสร้างเท่านั้น ถ้าจะนำมาใช้กับการแต่งรูปภาพ เขียน

ภาพไม่ได้เลย เพราะว่าดินสอแข็งนั้น เมื่อเขียนลงไปแล้ว
เป็นรอยขีดเหนือกระดาษ ถึงแม้ว่าจะใช้ยางลบ ๆ ก็ไม่
สามารถทำให้รอยนั้นลบเลือนไปได้ไม่

ภาพดินสอดำ

การเหลาดินสอดำ จงจับดินสอด้วยมือซ้าย กำ
ดินสอให้แน่นในอุ้งมือ ให้นิ้วชี้อยู่ใต้ดินสอและให้สูงขึ้น
มาจากปลายดินสอประมาณครึ่งนิ้วฟุต ใช้หัวแม่มือวาง

ใช้ไม่ได้

ใช้ไม่ได้

ดีมาก

ไว้บนแท่งดินสอ มือขวาจับมั่วดและควรดบีให้คมจึงจะเหลา
ดินสอได้ง่าย และไม่ทำให้ได้หักบ่อย จึงดบีไว้บน
แท่งดินสอปลายหัวแม่มือซ้าย ให้มั่วดทอด ๆ หรือเอนมา
ทางหลังหน่อย ให้หัวแม่มือเลือกมั่วดไปให้สุดดินสอ ถ้า
ต้องการให้มั่วดกินไม้ดกหรือคน กัดหรือนอนมั่วดนิดหน่อย
ก็จะกินเนื้อไม้ได้ตามความประสงค์ จึงเหลาไม้เสียให้รอบ
แท่งดินสอเสียก่อน มือซ้ายที่จับดินสอก็งอมนดินสอไป
รอบ ๆ พยายามให้เนื้อไม้ตอนทีเหลาแล้ว เรียบร้อย
กลมดี อย่าให้ไม้กระเทาะเว้าแหว่งได้ คูให้เรียวยาวดี
ซึ่งประมาณให้ได้ดินสอยาวและแหลมดก ๓ เซ็นต์ ส่วน
เนื้อไม้ทีเหลาแล้วยาวดกครึ่งนิ้วฟุตก็พอแล้ว ดินสอร่าง
ภาพ ถ้าเหลาให้แหลมจะทำให้การร่างภาพได้ดี คือเส้น
แหลมเล็ก ซึ่งทำให้คิดกระดานได้น้อย ถ้าผิดก็ลบออกได้
ง่ายกว่าดินสอเหลาทุ การร่างภาพช้าบ่อย ๆ มักจะทำ
ให้เส้นดินสอติดดำดกปรก ฉะนั้นการร่างภาพ ถ้ารู้ดก
ว่าดินสอทุ ควรเหลาเสียใหม่ให้แหลม หรือใช้ฝนกับ

กระตาสทรายชนิดจะเอี้ยตให้แหลมก็ได้

กระตาสวาดเขียน

กระตาสวาดเขียน ควรเป็นกระตาสที่มีเนื้อหยาบๆ
ไม่ใช่กระตาสมัน การที่ใช้กระตาสหยาบ ๆ เขียนรูปนั้น
เนื่องด้วยกระตาสที่มีเนื้อหยาบถ้าเขียนผิดจะใช้อย่างลบ ๆ ก็
จะออกง่าย ไม่ทำให้กระตาสตกรปรก กระตาสวาดเขียน
มีหลายอย่างหลายชนิด ชนิดที่แต่ละแถว

ยางลบ

ยางลบที่จะใช้ในการวาดเขียน ต้องใช้อย่างลบชนิด
ลบดินสอ ไม่ใช่ยางลบ ๆ หมึก ยางลบ ๆ หมึกมีลักษณะ
แข็ง แต่ยางลบดินสอมีลักษณะอ่อนนุ่ม ควรใช้อย่างลบ
ยี่ห้อ วันดี บิดิแกน ครากบ เพราะเป็นยางลบที่ดี ไม่ทำ
ให้กระตาสขรุ้ และถ้าลบแค่เพียงเบา ๆ ดินสอและ
ดินสอปรกก็จะออกหมด ช่วงเขียนจำเป็นต้องใช้เครื่อง

มอทมคุณภาพดี จะทำให้มออดชนออกมา

เครื่องใช้ในการวัดเขียน

เครื่องมือที่ใช้เกี่ยวแก่การวัดเขียน จำเป็นอย่างยิ่ง
ที่จะต้องใช้ให้พร้อมทุกอย่าง เครื่องใช้นี้ ในขั้นแรกหัด
ที่จะใช้ที่มีราคาถูกก่อนก็ได้ ซึ่งพอเหมาะแก่การ
หามาได้ ถ้าชำนาญหรือสำเร็จแล้ว จึงค่อยใช้เครื่องมือ
ชนิดที่มีราคาสูงได้ ราคาเป็นเครื่องวัดถึงคุณภาพของมัน
เครื่องเขียนที่มีคุณภาพ ดีย่อมต้องมี ราคาแพง เป็นธรรมดา
แต่ผลของการใช้เขียนภาพนั้นดีมาก เครื่องใช้ดีก็ทำให้
เขียนภาพได้ดีด้วย ฉะนั้นถ้ามีความชำนาญดีแล้ว จะใช้
เครื่องมือใด ๆ ก็จะเป็นการดีมาก

ไม่ว่าการเขียนภาพใด ๆ เช่น ภาพคน ภาพวิว การ
เขียนฉาก การใช้ดินน้ำมัน ถ่านดำ เครื่องมือต้อง
มีต่างชนิดกัน จะใช้ปะปนกันไม่ได้ คือเป็นชุด ๆ แล้ว
แต่การเขียนการใช้ในลักษณะต่าง ๆ กัน

วาทภาพวิ

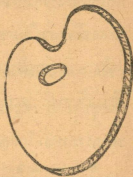
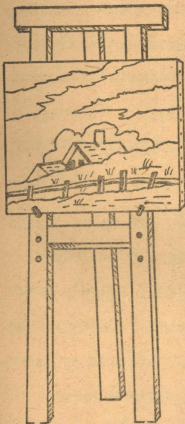

การเขียนภาพวิวนแบ่งเป็น ๒ ชนิด ชนิดหนึ่งเขียนจากแบบภาพตัวอย่าง อีกชนิดหนึ่งเขียนจากจิตรกรรมชาติจริง เรียกว่าสะเทกภาพ การเขียนทั้ง ๒ ชนิดนี้ต่างกันคือง่ายและยาก ตอนนี้จะได้อธิบายถึงวิธีเขียนจากแบบตัวอย่าง ถ้าเขียนชนิดฟรีแฮนด์ไม่ได้ จะใช้สะเทกดังตลกดี คือคัดร่างที่แบบภาพและในกระดาษที่จะเขียนลงไป ให้มีขนาดช่องเท่า ๆ กันกับแบบ เมื่อคัดร่างเสร็จแล้ว จึงเขียนภาพวิจากในแบบนั้น ลอกลงในกระดาษวาดเขียน ซึ่งพยายามให้เหมือนแบบ เมื่อเสร็จแล้วจึงลบเส้นที่คัดเป็นศาตรางนั้นเสียให้หมด แล้วจึงระบายดังลงไปได้ ถ้าเป็นต้นน้ำกระบายได้ทันที ถ้าเป็นต้นน้ำฝนไม่ต้องลบเส้นศรางก็ได้ เพราะต้นน้ำฝนเขียนทับเส้นได้ ต้นน้ำฝนนั้นมากอาจใช้ลบหรือฆ่าล้างผิดหรือเส้นดินสอได้

จิตรกรรมชาติ คือเขียนจากภาพที่เป็นจริง ตามบ้านทุ่งนา ริมทะเล แม่น้ำ ภูเขา และในที่ต่าง ๆ ซึ่งดูตลก

ส่วนขาตั้งโต๊ะรูป

กระดาษใช้ผสมสี

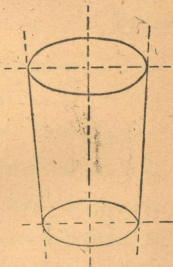
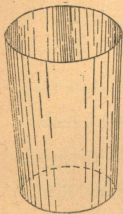
งามแล้วแต่ความพอใจ ที่จะเลือกเขียนมาดูเด่น การเขียน
 วิวชนัน นักศึกษาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักกฎของความ
 ดวงตาเสียก่อน ภาพที่ดูใกล้เคียงที่สุดคานัน เขียนจากกฎ
 ของความดวงตาทั้งต้น การหาเส้นหรือจุดหมายของความ
 ดวงคานัน คือให้หาจุดกลางของกระดาศ ให้คั่นเส้นจากมุม
 กระดาศค่อนล่างด้านซ้ายและด้านขวา ให้ปลายเส้นรวม
 กันอยู่ทุจุดกลางของกระดาศ ดังนี้จะเห็นได้ว่า จุดกลาง
 ของกระดาศนั้นใกล้เคียงที่สุดคานัน ส่วนเส้น ๒ เส้นที่อยู่ซ้ายและ
 ขวามันเปรียบกับคกแถว ๒ ฟาก กลางคือถนน ส่วนค่อน
 บนเป็นท้องฟ้า ทุกครั้งที่จะเขียนภาพวิวซึ่งให้เห็นใกล้เคียง ๆ
 จำเป็นที่จะสร้างเส้นเหล่านี้เสียก่อน เมื่อสร้างเส้นเหล่านี้ลง
 ในกระดาศวาดเขียนเสร็จแล้ว ก็จะเป็นแนวทางที่จะให้เกิด
 ความคิด ที่จะวางโครงของภาพให้เป็นอะไร ๆ ตามความ
 พอใจ และจงนึกคิดไว้เสมอว่าภาพต้นไม้หรือภาพคก ตั้ง
 ของใด ๆ ก็ดี ถ้ามองดูให้แต่เห็นว่าอยู่ใกล้เคียง ๆ นั้นต้องเขียน
 ให้มีขนาดเล็กกว่าของที่อยู่ใกล้เคียง ส่วนมุขีว่าจะเขียนคกแถว

ต้องฟากถนน ตึกห้องแรกจะต้องใหญ่ และห้องต่อๆ ไป
 ค่อย ๆ เล็กไปตามลำดับ ห้องสุดท้ายซึ่งมองดูไกลสุด
 นัยนตานั้น ตึกห้องนั้นจะดูเล็กมากกว่าทุก ๆ ห้อง ถ้าเป็น
 ภาพวิวป่าดงอันใดที่จะให้มองดูไกลตึกนั้นก็จะมีต้นไม้บ้าง หรือ
 ภูเขา ก็จึงเขียนเติมขึ้นให้มีส่วนเล็ก แล้วแต่จะต้องการ
 ให้ใกล้ไกลเท่าใด ให้เปรียบเทียบกับตึกห้องที่ ๔ หรือ
 ห้องสุดท้ายคล้ายกับชั้นบันได เช่นนี้จะทำให้ได้เห็นใกล้
 และไกลได้

ภาพดอกไม้และผลไม้

การเขียนใบไม้ ใบไม้มีลักษณะต่าง ๆ กันตาม
 พันธุ์ของธรรมชาติ บางชนิดก็มีความยาว บางชนิดก็มี
 แฉก ๒ แฉก และ ๓ แฉก และมีหยัก ๆ ตามขอบใบ
 เช่น ใบตะขบ นักศึกษาจำจะต้องฝึกหัดเขียนใบไม้ต่าง ๆ
 ชนิด ให้มีความสัมพันธ์กับต้นไม้และผลซึ่งจำเป็นจะต้องใช้
 เขียนอยู่เสมอ ในการเขียนภาพวิวและในการอื่น ๆ อีกมาก

วิธีเขียนใบไม้ จงเก็บใบไม้ที่เขียนง่าย ๆ เช่น ใบมะ
ม่วง มาดูแบบ ให้พิจารณาดูใบไม้ นั้น ให้ถนัดจนว่ามีรูป
กว้างยาว มีส่วนตัดเป็นอย่างไร แล้วจึงใช้ใบไม้บรรทัด
คี่เป็นโครงกรอบนอกของใบเสียก่อน แล้วจึงร่างด้วยดิน
สอเบาไป ให้เป็นรูปใบไม้ในกระดาษวาดเขียนนั้น ตก
แต่งเส้นโครงเป็นคดดูให้เหมือนใบไม้แบบนั้น แล้วจึงค่อย
เขียนเส้น ก้าน ภายในใบ คันแรกจะยังไม่ระบายดำก็ได้
พยายามหัดเขียนบ่อย ๆ ให้เส้นเรียบร้อยอย่าให้สัปรก
ดูเส้นดินสอกลมกลืนกันคี่เขียนให้ชำนาญ เมื่อเห็นว่าช่า-
นาญดีแล้ว จงหัดเขียนโดยมีคี่ของดูแบบเสียบ้าง ถ้าเห็น
ว่าไม่ดูแบบใช้ได้จึงหาใบไม้มาเปลี่ยนใหม่ ชนิดที่มีแฉก
หรือมีหยัก ๆ ตามรอบใบ ถ้าใบไม้ที่เก็บมาทำแบบนั้น
ยากมากจะใช้ใบไม้ที่วางลงบนกระดาษเขียนก็ได้ แล้ว
ใช้มือซ้ายกดใบไม้ไว้ให้แนบติดกับกระดาษ แล้วใช้มือ
ขวาจับดินสอลากเส้นไปให้รอบใบไม้ นั้นแล้ว จึงเปิดเอา
ใบไม้ นั้นออก ก็จะได้ภาพใบไม้ นั้นอยู่บนกระดาษ ค่อย ๆ
คืบแต่งเส้นดินสอ นั้นให้เรียบร้อย จงทำวิธีนี้หลาย ๆ ครั้ง

แล้วจึงหัดเขียนโดยมี ค้างวาง แบบ ลง บนกระดาษ เช่นวิธีที่
กล่าวแล้วข้างต้น

ภาพดอกไม้

วิธีเขียนดอกไม้ การเขียนดอกไม้ ก็ต้องฝึกหัด
เขียนจากของจริง เช่นดอกไม้สด ๆ ที่เก็บมาหรือจาก
ภาพถ่ายภาพเขียนในหนังสือต่าง ๆ ก็ได้ แต่แรกฝึกหัด
ขอแนะนำให้เขียนจากภาพถ่าย หรือภาพเขียนแล้วดัดกว่า
หาแบบทงาย คือ ภาพดอกไม้ที่มีกลีบน้อยและชันเดี่ยวและ
ไม่ซับซ้อน จะเป็นการง่ายแก่การฝึกหัดเบื้องต้นมาก
ดอกไม้ย่อมมีลักษณะต่าง ๆ กันมีรูปร่างเป็นพุ่ม เป็นช่อ
เป็นชัน มีกลีบมากกลีบน้อย จึงเลือกแบบง่าย ๆ หัดเขียน
ให้ชำนาญเสียก่อนแล้วจึงหาแบบที่ยาก ๆ เขียนต่อไป เมื่อ
ชำนาญดีแล้วจึงหาดอกไม้สดจริง ๆ มาวางท่าแบบ เมื่อ
วางแบบไว้ด้านซ้ายมือแล้ว จึงพิจารณาส่วนของดอกไม้
เสียก่อนว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกับสิ่งอะไร หรือรูปร่าง
อย่างไร ก็จึงคิดเส้นกรอบนอกเสียก่อน ให้มีส่วน

ขนาดตามความต้องการ เมื่อตัดเส้นโครงนอกเสร็จแล้ว
 จึงใช้ดินสอคำเขียนเบา ๆ ภาพเบา ๆ ภาพในกรอบนั้น การ
 เขียนจะพยายามเอาใจใส่ดูแบบที่วางไว้ด้านซ้ายมืออยู่เสมอ
 ตั้งแต่จุดก้น ความซับซ้อนของก้น ซึ่งมีลักษณะ
 เด็กบ้างใหญ่บ้างตามธรรมชาติของพันธุ์ไม้ เสร็จจาก
 การร่างเป็นหลายเส้นแล้วจะแต่งให้เป็นสูงเป็นต่ำ ตาม
 ความจริงของดอกไม้ชนิดด้วยเส้นดินสอ ก็จะเป็นการนำดู
 และเด่นเหมือนของจริงยิ่งขึ้น

การฝึกหัดจากแบบจริงชำนาญดีแล้ว ก็ให้ฝึก
 ฝึกเขียนโดยมีคอกใช้แบบเดี่ยวบ้าง เริ่มแต่ง่ายไปจนถึง
 ยาก จึงฝึกหัดไปเรื่อยจนมีความชำนาญ ซึ่งสามารถ
 โดยมีคอกดูแบบได้ตามความชอบใจ เมื่อเขียนดอกไม้
 ไม่ได้ดีแล้วจะเพิ่มการเขียนใบติดกับดอกไม้ จะเป็นการ
 เพิ่มความรู้อีกได้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความคิดประดิษฐ์
 ให้มีใบแยกไม่ซ้ำกัน หรือร่างของดอกไม้ ซึ่งทำให้
 ดูงามตายิ่งขึ้น และขอให้ฝึกใจนึกถึงธรรมชาติของ
 พันธุ์ไม้ให้มาก เป็นต้นว่าดอกไม้ชนิดใดควรเขียนใบ

อย่างไหนลงไป เช่น ดอกกุหลาบ ก็ต้องเขียนใบกุหลาบ
ลงไป ถ้าเขียนดอกเป็นดอกกุหลาบ แต่เขียนเป็นใบ
มะม่วงลงไป เป็นการผิดธรรมชาติของจริง ฉะนั้น
การเขียนภาพจะเว้นกฎธรรมชาติไม่ได้เลยเป็นอันขาด

ภาพผลไม้

การเขียนผลไม้ วิชาเขียนผลไม้ ต้องมีตัวมัด
กรอบโครงเช่นเดียวกับการเขียนดอกไม้ แต่ผลไม้เขียน
ง่ายไม่ยุ่งยากนัก เพราะมีลักษณะกลมยาว ไม่ค่อยมี
หนามอะไรนัก การเขียนก็ต้องหาโครงนอกเสียก่อน
การฝึกหัดจะฝึกหัดจากของจริงก็ได้ หรือจะหัดตามแบบ
ภาพที่พิมพ์ไว้ในหนังสือก็ได้ แต่ว่าความสะดวก จง
หาแบบผลไม้ทุกชนิดเขียนให้ได้ ให้หมด จนกระทั่ง
เขียนได้ต้องมีคัมภีร์แบบ เมื่อชำนาญในการร่างดินสอแล้ว
จะหัดระบายสีก็ได้ โดยการผสมสีให้เหมือนของจริง
แล้วแต่เงาให้เห็นความกลม มีสูงมีต่ำตามความจริงของ
ชนิดผลไม้

ภาพต้นไม้

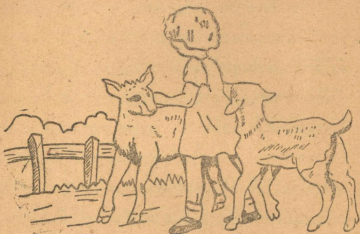
การเขียนต้นไม้ ต้นไม้เป็นพันธุ์ พฤษาชาติที่มี
ลักษณะต่างกัน บางชนิดก็มีกิ่งก้านเกะกะคดเคี้ยวโค้ง
บางชนิดก็มีส่วนตรงดั่งขลุ่ย การเขียน นักศึกษาจำ
ต้องนึกคิดไปถึงความจริงของต้นไม้ชนิดนั้นด้วยว่า ไม่อย่าง
ไหน ลักษณะของต้นไม้เป็นอย่างไร ใบ ดอก ผล
ลำต้น กิ่ง เป็นอย่างไร เมื่อจะลงมือเขียนต้องนึกคิด
ให้แน่นอนเสียก่อน อย่าให้ผิดความจริงได้ ข้างเขียน
ทุกคนต้องมีข้าว ความนึกคิดดี การเที่ยวตามสถานที่
ที่ต่าง ๆ ตามป่า ตามสวน ตามภูเขา ย่อมนำความ
รู้มาบ้างไม่มากนักเลย เมื่อเห็นแล้วต้องจำให้คิดตา และ
สังเกตดูว่าดั่งนั้น ๆ ต้นไม้ที่เห็นนั้นชื่อต้นไม้อะไร ลำต้น
เป็นอย่างไร ใบ ดอก ผล กิ่ง ก้าน มีรูปลักษณะ
อย่างไร ควรจำไว้ให้แม่น เมื่อนำมาเขียนและฝึกหัด
เขียน เช่นข้างเขียนที่ดั่ง จะเว้นการปฏิบัติตามคำแนะนำ
นั้นไม่ได้เลยเป็นอันขาด ถ้าเป็นนักศึกษารุ่นแรกหัด จำ
เป็นที่จะต้องปฏิบัติตามหัวข้อเหล่านี้ โดยเคร่งครัดทีเดียว

การเขียนต้นไม้ต่างกับภาพคน ภาพสัตว์ ก่อตัว
คือ ภาพคนนั้นเขียนจากศีรษะลงมาหาเท้า แต่ภาพ
ต้นไม้^๕นั้นต้องเขียนจากโคนต้นไม้ไปหายอด แฉกก็แยกออก
เป็นกิ่งก้านกระจายออกไป แต่ธรรมชาติของกิ่งไม้ ต้น
ไม้จะหาตรงที่เดียวไม่ได้ ย่อมมีการคดเคี้ยวตามส่วน
ต่าง ๆ ของต้นไม้ ฉะนั้นการเขียนต้นไม้จะให้ กิ่งก้านตรง
เหมือนไม้บรรทัดนั้นหาได้ยากมาก จึงหมั่นเพียรและหัด
เขียนเสมอในเวลาเช้า ๆ หรือในเวลาว่าง ๆ เป็นดีที่สุด

ภาพสัตว์

ภาพสัตว์ เป็นภาพเขียนที่ยาก จำเป็นที่จะ
ต้องฝึกหัดอยู่เสมอให้เกิดความชำนาญ ก่อนเขียนก็ต้อง
คิดเส้นโครงกรอบนอกภาพเสียก่อน เขียนตั้งแต่หัวมาหา
หาง สัตว์ทุกอย่างทุกชนิด ต้องมีส่วนดีดเหมือนกัน
เช่น หัว คอ และเขา เหล่านี้เป็นต้องรูปร่างดีตัวอย่างไหน
มีลักษณะอย่างไร เช่นบางอย่างหัวใหญ่ หัวเล็ก คอ
ยาว เช่น งู การเขียนรูปสัตว์จำเป็นจะต้องได้เห็นสัตว์

ภาพฝึกหัดร่าง

ทุกชนิด จะเห็นจากภาพถ่ายหรือภาพจริงก็ใช้ได้ ค่อย
 ฝึกเขียนไปเรื่อย ๆ ทุกชนิดให้ได้ดีจนกว่าจะชำนาญ ถึง
 กับไม่ต้องดูแบบ ฝึกหัดเขียนในท่าทางต่าง ๆ เป็นต้น
 ว่า ท่านอน ท่าเดิน ท่านั่ง ท่าวิ่ง และในท่าต่าง ๆ
 ของกิริยาอาการของสัตว์นั้นต้องมีความอดทน ฝึกหัด
 ให้มาก ๆ จนเห็นว่าพอจะเขียนได้ดีแล้วก็ให้เขียนและ
 ฝึกหัดในอย่างอื่นต่อไป

การวางแบบ

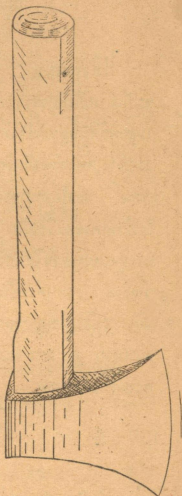

วิธีวางแบบ แบบที่จะใช้ในการฝึกหัดเขียนนั้น
 จะเป็นแบบที่ได้มาจากหนังสือพิมพ์ หนังสือเรื่องรวม และ
 ในภาพที่พิมพ์ขายก็ได้ ถ้าหาแบบมาได้แล้วให้วาง
 แบบนั้น ทางด้านซ้ายมือ อยู่ในระยะเดียวกับกระดาษวาด
 เขียน อย่าได้วางสูงจนเกินไปนัก เพื่อให้การมองเห็น
 ไม่ต้องแหงนหน้าขึ้นไป ก่อนที่จะลงมือเขียนนั้น จะต้อง
 มองดูแบบภาพนั้นให้ถนัดเสียก่อน มองข้างบนลงมาหา
 ข้างล่าง มองด้านซ้ายมาหาด้านขวามือ การดูแบบ
 นั้น ต้องดูให้ตลอดภาพ ดูส่วนของภาพการระบายสี
 ความงาม ความปราณีตของแบบให้แน่นอนเสียก่อน จึง
 ค่อยลงมือวาดภาพ

การร่างภาพ

ร่างภาพ เป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นของวิชาวาดเขียน
 ก่อนที่จะเขียนเป็นภาพระบายสี จำเป็นจะต้องเขียนภาพ

ด้วยดินสอเบา ๆ เมื่อเห็นว่าถูกต้องแล้วจึงค่อยระบาย
 ดีได้ ภาพวาดทุกภาพ จะต้องมานำดูก็ต่อเมื่อร่างภาพ
 ถูกต้องด้วยงามดีแล้ว การระบายดีจะทำให้งามดียิ่ง
 ขึ้น ฉะนั้นการร่างภาพจึงสำคัญยิ่ง พอๆ กับการระบาย
 ดี การฝึกหัดเบื้องต้นควรเป็นผู้ละเอียดประณีต มี
 อารมณ์เยือกเย็น แต่ไม่ใช่เฉื่อยชา ความสะอาดเป็น
 สิ่งสำคัญของการร่างภาพ ฉะนั้น นักศึกษาจึงต้องปฏิบัติ
 ตามหัวข้อเหล่านี้ให้จงมาก แล้วค่อย ๆ หัดไปจนกว่าจะ
 ชำนาญและใช้ความสังเกตในภาพที่ร่างนั้น ว่าบกพร่อง
 ในสิ่งใดบ้างแล้วค่อย ๆ พยายามดัดแปลงแก้ไขไปจนกว่าจะ
 เห็นว่าถูกต้องใช้ได้ดีแล้ว

ภาพหุ่น

การเขียนภาพหุ่นนั้น ก็คือเขียนจากภาพจริง ของ
 ไร จะเป็นหนังสือ ขวดหมึก หรือผลไม้ วางไว้บน
 โต๊ะ แล้วเขียนของเหล่านั้นที่วางไว้ลงบนกระดาษวาดเขียน
 แล้วระบายดีให้เหมือนของจริง การเขียนจะเขียนย่อลง

ให้เด็ก พอเหมาะกับกระดาษวาดเขียนก็ได้ หรือให้
ใหญ่เท่าของจริง ซึ่งเป็นแบบนกได้ตามความต้องการ
แรกฝึกหัดนั้น ต้องฝึกหัดเขียนย่อให้เด็กเป็นคัมภีร์ และ
เขียนของง่าย ๆ เช่น แก้วนาเยนวางบนโต๊ะ หรือขวด
หมึกก็ได้ เขียนเฉพาะขวดหมึก หรือถ้วยแก้ว โต๊ะ
ไม่ควรเขียนด้วย เพราะเป็นการยากเกินไป ก่อนเขียน
นั้น จงพิจารณาดูแบบซึ่งเป็นหุ่นให้รอบคอบถี่ถ้วนเสีย
ก่อนว่า สูงต่ำกว้างยาวมีสัดส่วนเท่ากัน หรือกว้างยาวมี
สัดส่วนเท่ากันหรือสั้นเพียงใด เช่น ขวดหมึกจงสังเกตดูปาก
ขวด ตัวขวดว่ามีสูงต่ำเท่ากันหรือไม่ การมองต้อง
มองดูว่า ขวดนั้นวางไว้สูงหรือต่ำ จะเห็นกันขวดและ
ปากขวดว่าแห้วเท่าใด จงอย่าลืมกฎเกณฑ์ของธรรม
ชาติ ความจริงของทุกอย่างไป ในการวางด้วยท่าต่าง ๆ
และดูภาพนั้นเห็นว่าถูกต้องเข้าใจดีแล้ว ก็เริ่มลงมือร่าง
ภาพได้ ภาพที่จะเขียนนั้นให้เขียนกลางกระดาษ ตัดเส้น
รอบนอก ของที่จะเขียนนั้นให้ถูกต้องถี่ถ้วนเสียก่อนแล้ว
จึงเขียนเส้นภายในให้เห็นรูปร่างเหมือนแบบนั้น เมื่อเสร็จ
แล้ว จึงค่อยแต่งแต้มด้วยเส้นดินสอ ให้เห็นสูงต่ำเหมือน

ของจริง

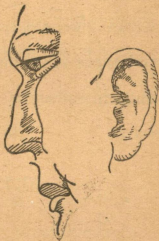
เมื่อเขียนของง่าย ๆ ได้ชำนาญดีแล้ว ก็เปลี่ยนการเขียนให้ยากขึ้นไป เช่น นำผลไม้หลาย ๆ ชนิดมากองรวมกัน มีม้วนวางอยู่ด้วย ถ้ามีผลไม้ซึ่งผ่าออกแล้ววางอยู่ด้วย จะทำให้ภาพที่เขียนน่าดู และเห็นใกล้ความจริงมากขึ้น จึงหัดเขียนภาพหุ่นเหต่านให้ชำนาญด้วยการหัดเขียนบ่อย ๆ จากแบบหุ่น และในลักษณะการวางต่าง ๆ กัน ค่อย ๆ ยากขึ้นไปเป็นลำดับ จึงแต่งใจด้วยการระบายสีให้ถูกธรรมชาติ จึงดูแสงสว่างของภาพว่า อยู่ตอนไหน เช่น แสงสว่างอยู่ทางซ้ายมือเงาของภาพจะต้องกลับหลังมาอยู่ทางขวามือหมด การทดลองหาเงาของภาพนั้น จงวาดภาพ ผลไม้ หนึ่งสี่อัน มีค วางรวมกันให้ น่าดู แล้วจุดตะเกียงวางไว้ทางขวามือ ทันใดนั้นจะเห็นเงาของผลไม้ และของกองบนทางซ้ายมือ เงาจะต้องตรงกันข้ามกับการใช้เงาสำหรับภาพทั่วไปก็ได้ด้วย ไม่ว่าภาพตัวหนึ่งสี่หรืออวด ทุก ๆ ภาพต้องมีเงามืดเงาสว่างอยู่ด้วยเสมอไป เงาเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดกฎของความดวงตา เงาทำให้เห็นเป็นภาพที่มีชีวิตจิตใจจริง ๆ เช่น

ภาพวัตถุต้องสมมุติให้ดวงอาทิตย์เป็นตะเกียง ซึ่งทำให้เกิดแสงสว่าง และทำให้เกิดเงา ก่อนเขียนภาพหุ่น ต้องตั้งเอกภาพเงาของวัตถุที่วางท่าแบบนั้นว่า เงามันทางซ้ายหรือขวา แล้วจึงเขียนเงาตามภาพที่เห็นนั้น วัตถุทุกชิ้นที่วางไว้ท่าแบบนั้น จะมีเงากลับไปกลับมามีเหมือนกันไม่ได้เป็นอันขาด เช่นเงามาทางขวาวัตถุทุกชิ้น ก็จะมีเงามาทางขวาทางเดียวกันทั้งหมด การแต่งเงา เงาที่อยู่ชิดกับวัตถุนั้น จะต้องระบายให้ดำจัด แล้วจึงค่อย ๆ รางออกมาจนบางหายไป แต่จะห่างไกลจากวัตถุนั้นเท่าใด จงดูตามแต่ที่เห็นในแบบหุ่นนั้น จงทดลองเขียนจากแบบอยู่เสมอ จนกว่าจะชำนาญและถูกต้องดี

ภาพลายเส้น

ภาพลายเส้น ใช้แก่การทำตอกมากที่สุดเมื่อร่างลงในกระดาษอาร์ตแล้ว ถ้าเป็นภาพคน ด้ตัว วิถีจำเป็นแก่การแต่งเงาด้วยลายเส้นปากกามีเส้นหนัก เส้นเบา

เส้นหนา เส้นบาง เส้นตรง เส้นโค้ง เส้นคด จะต้องใช้
 เส้นเหล่านี้มากที่สุด การเขียนภาพด้วยเส้นปากกา ซึ่ง
 เรียกว่าลายเส้นนั้น จะต้องหัดเขียนเส้นเหล่านี้ให้เกิดความ
 ชำนาญเสียก่อน ใช้ปากกาขีดลากเส้นด้วยมือเปล่า โดย
 มีค้อนใช้ไม้บรรทัดตวัดเลย ตรงไหนมีเงาตัวดำจึกกว่าหรือดูดีก็
 ต่ำ ก็ขีดเส้นถี่หน่อย ตรงไหนเงาอ่อน ก็ขีดเส้นห่าง วิธ
 แดเงาภาพลายเส้น จึงสังเกตภาพฝักหัดหรือภาพภายใน
 หนังสือพิมพ์ ภาพแขก ในหนังสือเรื่องมัย ดูการแดเงา
 เส้นหนัก เส้นเบาของเขามันเส้นต่างกันอย่างไร เวลา
 วาดควรหัดขีดเส้นเปล่าให้มือคล่องแคล่วชำนาญ ให้เส้น
 เต็มมือและมีช่องห่างเท่าๆ กัน จึงหัดเขียนให้มากจนกว่าจะ
 ชำนาญ

การร่างภาพจริง

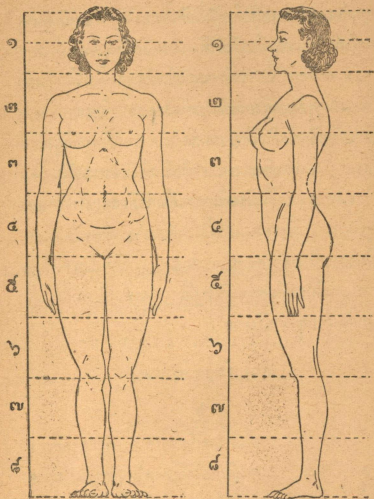
แบบจริงทำให้การเขียนถูกต้องดีมาก เช่น วิธ
 ธรรมชาติและของเครื่องใช้จริงนำมาทำแบบ จะเขียนได้

ถูกต้องดีกว่าภาพประดิษฐ์ ซึ่งคิดขึ้นเอง อาจผิดคลาด
 เกิดจากความไม่เป็นจริงก็ได้ แรกฝึกหัดควรหัดจากแบบ
 จริง จะได้ผลดียิ่ง เช่น นำถ้วยแก้วมาวางบนโต๊ะ แล้ว
 พิจารณาจุดส่วนดีของแก้วใบนั้นเสียก่อน เขียนว่า ปาก
 แก้วกับก้นแก้วเล็กใหญ่กว่ากันเท่าใด แก้ววางไว้สูงหรือ
 ต่ำ ปากแก้วจะมองเห็นหรือไม่ต้องพิจารณาให้ตลอด
 ภาพเสียก่อน จึงค่อยเริ่มลากเป็นเส้นดินสอดลงไป และ
 ดูด้วยว่า ที่ตรงวางแก้วนั้นทางด้านซ้าย หรือขวา เงา
 มืดของแก้วจะต้องหลบมาทางไหน แล้วจึงแต่งเงาให้ถูก
 ต้องตามทิมมองเห็นจากแก้วใบนั้น จะทำให้ภาพที่ร่างนั้น
 ถูกต้องตามความจริงมาก

ส่วนดีของภาพคน

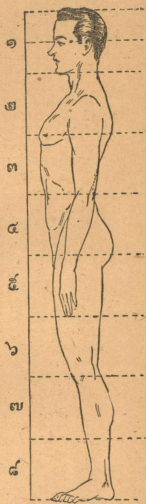
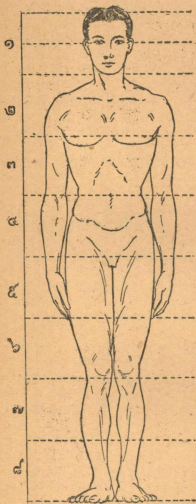

ภาพคน เป็นภาพที่เขียนยาก ตามภาพที่มีอยู่
 ทั่วไปนั้น จะสังเกตได้ว่าภาพไหนหน้าดูและไม่หน้าดู
 เนื่องด้วยส่วนดีเป็นเหตุ ก่อนที่จะเขียนภาพคน
 นักศึกษาจำจะต้องคิดนึกไว้ก่อนว่าจะเขียนรูปคน

อยู่ในท่าทางอย่างไร เช่น นั่ง นอน มือแตะเท้า
เหยียดหรืองอ ตั้งเกศภาพในท่านั้น มัดกษณะไปใน
รูปคล้ายอะไร เช่น ๓ เหลี่ยม หรือกลมหรืออย่างไรก็ได้
คี่เส้นโค้งภายนอกเล็กน้อย แล้วจึงค่อยตัดเส้นตาม
โครงที่สร้างไว้นั้นตามภาพนึกคิด แล้วค่อย ๆ แต่ง
ให้ชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ ตลอดจนการแต่งเงาให้ถูก แล้ว
จึงระบายสี

ภาพที่ร่างผิดโดยมาก ผู้ที่ไม่ได้ศึกษาตามหลัก
ตำราวิชาวาดเขียน มักเขียนศีรษะคนลงมาหาเท้า แล้ว
ก็เขียนแขน แล้วจึงแล้วกระบายสี วิชาผิดและจะทำให้
การระบายสีผิดไปด้วย ตามหลักที่ถูก ต้องกระจุด หาคุนย
กลางของภาพเล็กน้อย แล้วร่างจุดให้เป็นเค้า แล้ว
จึงคี่เส้นโครงกรอบนอก แบ่งส่วนของร่างกายเล็กน้อย
ว่า ตัวคนคงแต่ศีรษะถึงตักกางเท้าใด หัวไหล่ถึงเอว
เท้าใด แขนยาวเท้าใด ดังนั้นเป็นต้น จะได้ภาพที่มัดส่วน
อย่างถูกต้อง การแบ่งส่วนของภาพคนนั้นให้แบ่งออก
เป็น ๘ ส่วน เท่า ๆ กัน คือ ตั้งแต่ศีรษะตลอดเท้า ส่วน

ช่องที่ ๖ นั้น แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ใช้จุดกลางของช่อง
หมายไว้เป็นหัวเข้า และแบ่งส่วนเป็นช่อง ๆ ดังนี้ คือ

ช่องที่ ๑ บนศีรษะระหว่างผมถึงลูกคาง

ช่องที่ ๒ ระหว่างลูกคางถึงหัวนม

ช่องที่ ๓ ระหว่างหัวนมถึงสะดือ

ช่องที่ ๔ ระหว่างสะดือถึงหัวเข่า

ช่องที่ ๕ ระหว่างหัวเข่าถึงหน้าขา

ช่องที่ ๖ ระหว่างหน้าขาลงน่อง

ช่องที่ ๗ ระหว่างน่องถึงข้อเท้า

ช่องที่ ๘ ระหว่างข้อเท้าถึงปลายเท้า

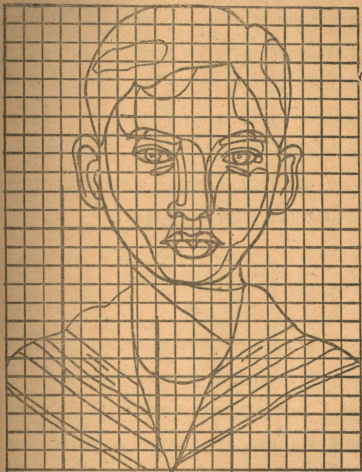
ส่วนเหล่านี้ เป็นส่วนของภาพผู้หญิง แต่ภาพ
ของผู้ชายนั้นต่างกันอีก คือ ตะโพกของผู้หญิงมีส่วนตุง
กว่าชาย เพราะเกี่ยวแก่การมีครรภ์ ส่วนตะโพกผู้ชาย
นั้นอยู่ต่ำกว่าของผู้หญิง เพราะฉะนั้น ส่วนใต้ของหญิง
กับชายจึงแตกต่างกัน

ภาพร่างกายของผู้ชายนั้น สะดืออยู่ตรงเส้นระหว่าง
ช่องที่ ๓ และบนเขวอยู่ตรงกับสะดือ ซึ่งต่างกับผู้หญิงคือ
บนเขวอยู่กลางช่องที่ ๓ เหนือสะดือครึ่งช่อง นักศึกษา

จะต้องฝึกหัดแบ่งส่วนของภาพหญิงภาพชายให้ชำนาญ อย่าให้ผิด และจำส่วนให้แม่นยำ ภาพใดที่เขียนผิดส่วนของภาพนั้นก็จะเสียหมด ถึงแม้ว่าการระบายสีจะดีก็ตาม ก็เป็นการผิดธรรมชาติอยู่นั่นเอง ควรหัดเขียนส่วนดีของภาพคนต่าง ๆ กันได้หลายครั้ง เช่น ภาพคนตะโพก เท้า มือ แขน คอ ษะ หู กัน ที่งอน้อยบ้าง ดับเปลี่ยนกันไปให้เกิดความชำนาญ

ส่วนที่แตกต่างกันระหว่างหญิงกับชายนั้น คือ ส่วนที่อยู่ภายใต้ไหล่ลงมา พยายามสนใจฝึกหัดให้มาก ๆ สิ่งสำคัญคือปลายเท้า เท้าของชายยาวกว่าปลายเท้าของผู้หญิง ถ้านำเอามือและเท้ามาเปรียบเทียบกันดูจะทราบได้ว่าเด็กกว่ากันมาก ฉะนั้นการเขียนภาพคนจะต้องระวังส่วนดีให้จงมาก

การเขียนแขนและมือ ก็เป็นการยากเหมือนกัน แขนนั้นก่อนจะเขียน ต้องหาจุดกลาง คือ ข้อศอกเสียก่อน วัดส่วนต้นแขนปลายแขนให้เท่ากัน แล้วขีดเส้นยาวตามสมควร แต่ระวังอย่าขีดเส้นซ้ำ ๆ กันให้ยุ่งเป็นรอย ต้องรักษาความสะอาดให้มาก คือ ฉากเส้น ๒ เส้นของ

ภาพแสดงวิธีรับเงาและวิธีเข้ากระจัดสะเทิน

แขนมาบรรจบกันที่ปลายข้อมือให้เป็นรูปแขนเดียวก่อน แล้ว
 จึงค่อยมาถึงปลายข้อมือ แล้วจึงเขียนมือต่อไปภายหลัง
 การเขียนมือคนต้องฝึกหัดเขียนในท่าต่าง ๆ กันให้ชำนาญ
 เช่น มือกำ หยิบ ช ถือ แบ งอ เป็นต้น การที่
 จะฝึกหัดจะหาแบบจริง ๆ ได้จากมือของเราเอง มือซ้าย
 ของเราเป็นแบบได้ดี จะกำ จะแบมือ หรือ ช ก็ทำได้ด้วย
 มือซ้าย แล้วใช้มือขวาจับดินสอ ร่างลงบนแผ่นกระดาษ
 ให้เหมือนจากมือ ซึ่งทำเป็นแบบของเราได้ดี

การแต่งภาพคน

ภาพคนจะแต่งให้เหมือนของจริงนั้น นักศึกษา
 ต้องมีความรู้ในวิชาแพทย์ว่าด้วยการวิภาคเสียบ้าง เป็นการ
 ดีที่สุด เพื่อจะได้ทราบที่คงของกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของ
 ร่างกาย เช่น แขน ขา และตามตัว เช่น ตะโพก ท้อง
 น้อย เป็นต้น การแต่งภาพคนถ้าถูกต้องดี จะทำให้
 ภาพนั้นสมนวล เหมือนภาพที่มีชีวิตจริง ๆ เห็นหนักเบา
 จำต้องเป็นของใช้ที่เกี่ยวกับการแต่งมาก ต้องพิจารณา

ภาพเสียก่อนว่า ควรจะແຈງไปทางไหนของภาพ อย่าให้
การແຈງชัดกับส่วนต่าง ๆ ของภาพ เช่น ความกลม
ความยาวของกล้ามเนื้อ รอยดก รอยคน จะต้องແຈງ
เด่นหนักและเบาอย่างไรนั้น จำต้องพิจารณาเสียก่อนเสมอ
ไป

การແຈງ

ภาพวัตถุสิ่งของใด ๆ จะต้องมียุทธลักษณะต่างกัน เช่น
กลม สามเหลี่ยม ยาว กว้าง แบน เป็นต้นแล้วแต่
ชนิดของมัน การเขียนภาพเหล่านี้ให้เหมือนของจริงจะ
ต้องเกี่ยวแก่การແຈງ เราจะต้องແຈງอยู่ในภาพนั้น ๆ ทุก
อย่างไป เช่น ผลส้มซึ่งมีลักษณะกลม การແຈງต้อง
ແຈງด้านใดด้านหนึ่งให้ดูดำจัด แล้วค่อยจางไปอีกด้านหนึ่ง
ก็จะดูกลม คือ สมมุติด้านใดด้านหนึ่งเป็นด้านถูกแสงสว่าง
จะต้องปล่อยให้ขาวไว้ แต่อีกด้านซึ่งตรงข้าม ต้องดำ
แล้วค่อยจางไปทางด้านขาวก็ถูกแสงสว่างนั้น ขอให้เป็น
ที่สังเกตว่า ส่วนใดต้องการสูงก็ให้ขาวมาก ส่วนใดต่ำก็

ให้คำจำกัด นักศึกษาจะสังเกตได้จากแบบภาพของคำ^๕รำนหรือภาพทั่ว ๆ ไปก็ได้ จะเห็นความจริงของภาพในลักษณะของภาพต่าง ๆ กัน

การระบายสี

ที่ใช้ในการระบายภาพ ให้ดูดีได้ดังตามและเย็นตา
งานทุกชิ้นต้อง^๕ใช้สีช่วยให้ด้วยดังตามนี้ ต้องสังเกตภาพ
เสียก่อนว่า สิ่งใดในภาพมีเงาอ่อน เงาแก่อย่างไร การ
ระบายต้องผสมสีให้อ่อนให้แก่เช่นเดียวกัน ตรงไหน
ดูตื้นก็ผสมให้อ่อนจาง ๆ ตรงไหนดูดำก็ผสมสีแก่เข้ม
ระบายลงไป ภาพที่ดูดีได้เหมือนธรรมชาติความจริง^๕นั้น
เนื่องมาจากความชำนาญการระบายสีของช่างเขียน การ
ระบายสีให้ดูกลมกลืนกันจริง^๕นั้น ต้องใช้ความสะอาด
ปราณีตเรียบร้อยให้มากที่สุด และประกอบกับสีและเครื่อง
มือดีจริง ๆ ด้วย เช่น ภาชนะที่มีขนอ่อนนุ่ม ดินชนิดเหลวไม่
แข็งกระด้าง จึงจะทำให้ภาพดูดีและงดงามมาก ภาพมี
หลายอย่างหลายชนิด ^๕นั้น การระบายจึงต่างกันมาก

แต่ง่าย เช่น ภาพวิว ใช้ระบายตั้งแต่มีมีการระบายดีไม่
 เด่มอกกัน มีตุงมีคำ ส่วนการระบายดีพื้นเรียบ ๆ ตาม
 ขรรคมตา เช่น พื้นผ้าห่อ พินชง และในเนื้อที่กว้าง ๆ
 การระบายดียากที่จะให้เด่มอกกลมกลืนกันดี ฉะนั้น จะต้อง
 ผสมดีให้เดร์เจ้เดี่ยก่อน ให้ดีเข้ากับหน้าเด่มอกกันไม่ต่างแด้ว
 ได้ด้วยไว้ ใช้ภูกันจุ่มน้ำเปด่าระบายลงบนพื้นกระดาษ
 ในเขตที่ต้องการจะระบายให้ทั่วเดี่ยก่อน ทั้งนี้ เป็นการ
 ช่วยให้การระบายดีไม่กระพริ่งกระพริ่ง เมื่อกระดาษ
 วาดเขียนเปียกน้ำทั่วดีแล้ว ระบายดีลงไปก็จะติดกระดาษ
 เด่มอกกัน การระบายดีให้ได้ดีต้องมีอารมณ์เย็น และ
 พยายามด้วยความมานะอดทนจึงจะทำได้ ดีังใดจะดำเร้จ
 วยดีก็ค้องใช้ความเพียรและตั้งใจจริง ฉะนั้น นักศึกษา
 จะฝึกให้มีควมชำนาญในการระบายดี ก็ให้ปฏิบัติตาม
 ภาแน่นำนี้จะเกิดผลดำเร้จตามควมประสงค์

วิธีผสมสี

การผสมสี ดีทุกดีจะผสมกันให้เป็นดีต่าง ๆ ได้โดย

ง่าย โดยผสมกับน้ำหรือน้ำมันตามชนิดของดีแต่ละส่วนผสม
ของมัน ถ้าเป็นดีน้ำก็ควรเป็นชนิดหลอด เวลาใช้ก็บีบ
ลงบนจานผสมดีซึ่งแบ่งเป็นช่อง ๆ ดีหลอดชนิดนี้ลักษณะ
เหลว เมื่อต้องการใช้ก็ผสมกับน้ำสะอาด ต้องการให้อ่อน
และแก้ได้ โดยผสมกับน้ำมากและน้อยตามความประสงค์
วิธีผสมดีให้กลายเป็นดีต่าง ๆ นั้น ให้ผสมได้ตามหลัก
ของดีดังนี้

ดีแดง	ผสมกับดีน้ำเงิน	จะกลายเป็น	ดีม่วง
ดีแดง	„ „ เหลือง	„ „	ดีส้ม
ดีเหลือง	„ „ น้ำเงิน	„ „	ดีเขียว
ดีดำ	„ „ แดง	„ „	ดีเลือดหมู

หลักของการผสมดีดังนี้ จะเป็นดีเข้ม ถ้าต้องการ
ให้เป็นดีอ่อนมากน้อยเท่าใด จะผสมกับน้ำหรือดีขาวก็ได้
ดีที่ผสมเข้ากันสนิทก็ควรคนให้ละลายเข้ากันดีเสียก่อน จึง
ใช้ระบายภาพ จะทำให้ภาพสดได้และแน่นอน

ดีต่าง ๆ มาจากแม่สี ๔ สี

ดีที่สำคัญซึ่งเรียกว่าแม่สีนั้นรวมอยู่ด้วยกัน ๕ สี คือ

๑. ดีดำ
๒. ดีแดง
๓. ดีน้ำเงิน
๔. ดีเหลือง
๕. ดีขาว

ดี ๕ ดี จะผสมให้เปลี่ยนแปลงไปได้หลายดีดังอธิบายมาแล้ว โดยเฉพาะดีขาวมีประโยชน์ไม่แพ้ดีอื่น ๆ ดีเหลืองเมื่อผสมกันแล้วจะเป็นดีเข้ม แต่ถ้าผสมดีขาวลงไปมากและน้อย ก็จะทำให้ดีเข้มนั้นกลายเป็นได้อีกหลายดี ฉะนั้น ดี ๕ ดี จึงจำเป็นแก่การศึกษาและช่างเขียนเป็นอันมาก เบื้องต้นของการเรียนเรื่องดีควรมีดี ๕ ดี เพื่อจะได้ฝึกหัดผสมดีเสียก่อน ให้เกิดความรู้ความเข้าใจในวิธีผสมดีและคุณค่าของดี

การผสมดีไม่เป็นการยากจนเกินไป ถ้าได้ทำตามคำอธิบายโดยเคร่งครัดก็จะได้ครบทุกสีตามความต้องการ

ดีกลมกลืน

ดีกลมกลืนก็ข้อดี ๆ เดียว แต่เป็นดีแก้แฉับอ่อน ๆ

ลงไปตามลำดับ ดีที่ผสมเป็นดังกลมกลืนทำให้ดูเย็นตา
 ด้วยงามค้มาก ผสมอะไรก็ไม่ยากอะไรนัก คือใช้แม่ดี
 ดีหนึ่งดีใดก็ได้กับดีขาว ๒ ดีเท่านั้นพอ วิเคราะห์บายดีแบบ
 นี้จะใช้ดีแดงหรือดีน้ำเงินก็ได้ ระบายลงบนแผ่นกระดาษ
 ซึ่งดีของตรงยาว ๆ ไว้นัก ๔ ช่อง แล้วระบายดีน้ำเงินลง
 ไปในช่องแรกให้ดีเสมอกันให้เต็มทั่วทั้งช่องแรก ต่อจาก
 ช่องแรกไปก็ให้ระบายด้วยดีน้ำเงินเช่นเดียวกัน แต่ผสม
 ดีขาวเจือปนลงไปนิดหน่อย ให้ดีอ่อนกว่าช่องแรกเล็กน้อย
 และช่องต่อ ๆ กันไปก็ให้เจือดีขาวเพิ่มขึ้นไปอีก ให้ดีอ่อน
 ไปตามลำดับ จะทำให้ดีที่ระบายไว้ทั้งสี่ช่องนั้นต่าง ๆ กัน
 คือช่องแรก ดีอ่อน และช่องต่อ ๆ กันไปก็อ่อน ๆ ลงไป
 ตามลำดับจะทำให้ดูกลมกลืน ค่อย ๆ งามออกไป ทำให้
 เย็นตาน่าดูนัก

๕๖๘
 ดีที่คด

ดีที่คดก็คือ ดีที่ระบายดีหนึ่งดีใดลงไปบนดีซึ่งตรง
 กันข้าม ทำให้เด่นขึ้น เรียกว่าดีที่คด คือ ไม่ต้องเกตุอ่อน

ดีให้เขากันเหมือนการแต่งเงา เช่น พนกระดาษระบายดีฟ้า
แต่ดวงตัวหนึ่งด้อยด้วยดีแดงลงไป จะทำให้หนึ่งด้อยตัวแดง
ขึ้นขึ้นขึ้นมาเห็นชัดเจนอนุบนพดฟ้า คดอดจนภาพคน
ภาพวิว ก็จะไม่มีการเกิดอันดีให้ผสมอ่อนแก่เลย และ
การมีเงาก็ไม่มีเลย นอกจากใช้ด้อยอ่อนแก่คดกัน เช่น ภาพ
คน ตรงไหนเงาแก่ ก็ระบายดีแก่ ตรงไหนเงาอ่อน ก็
ระบายดีอ่อน ๆ ลงไป และให้ดีจางลงไปเป็นลำดับ แบบ
เดียวกับดัดกลมกลืน ดีดัดช่วยให้ภาพเด่นและชัดเจนน่าดู
มาก เช่น ภาพม้า ม้าโฆษณาตามถนนต่าง ๆ เป็นต้น
ซึ่งเขาใช้พิมพ์ทั้งต้น โดยการแต่งภาพด้วยดีดัดดี เหมาะ
สำหรับภาพซึ่งมองดูไกล ๆ และที่สูง

ประโยชน์ของสีน้ำเงินและวิธีใช้

สีน้ำเงินมีหลายชนิด เช่น สีกระป๋องเด็ก ๆ มี
ลักษณะเหลวเป็นน้ำ ใช้เขียนผ้า ทาไม้ เหล็ก ดั
กะดี บ้าย และภาชนะต่าง ๆ เป็นมันดีและแห้งเร็ว ดี
ชนิดถึง ลักษณะข้น ต้องผสมกับน้ำมันผสมดีและน้ำ

มันเทอเป็นโหนด เพื่อให้แห้งเร็วต้องกรองเอาจากทั้งไป
 เดี่ยวก่อน ใช้เขียนภาพต้นน้ำมัน โปสเตอร์ บ้าย ดังกะ-
 ด์โฆษณา ทาไม้ ทาเหล็ก ทาบ้าน ทาติดไม้ดี ทนทาน
 แดงและน้ำ ต้นน้ำมันชนิดหลอดเล็ก ๆ เหมือนต้นน้ำ ใช้
 สำหรับเขียนภาพเหมือน ภาพวิวต้นน้ำมัน สะดวกแก่การ
 เขียนวิจิตรธรรมชาติ และเดินทางใ้ง่ายมีครบทุกดี

วิธีใช้น้ำมัน ถ้าเป็นต้นน้ำมันกระป๋องเล็ก จะ
 เหลวเป็นน้ำ ไม่ต้องผสมน้ำมันผสมดีเลย เปิดกระป๋อง
 แล้วใช้ไม้คนให้น้ำมันกับดีเข้ากันดีเดี่ยก่อน แล้วจึงใช้
 แปรงจุ่มทาดังที่ต้องการ จุ่มดีแค่หยอชยาเบา ๆ ให้เต็มอ-
 กัน ถ้าเป็นต้นน้ำมันชนิดก้นด้าใหญ่มีลักษณะข้นมาก
 ต้องใช้ไม้กวักออกมาผสมกับน้ำมันดินขัดให้ละลายเข้ากับ
 น้ำมันให้เหลว ค่ะว่าจะกรองด้วยผ้าออกได้ ส่วน
 กากดีที่กรองแล้วนั้น จะใช้ยาตามร่อง ตามรูไม้ ฝาเรือน
 ก็ได้ จะทำให้แมลงร่อยรอยของไม้หนีหายไป ส่วนดีที่
 กรองแล้วนั้นถ้าข้นเกินไปก็เค้นน้ำมันดินขัดลงไปแต่พอควร
 ใช้ไม้คนดยุ่ยาให้เหลวนัก ซึ่งกะดูพอจุ่มทาได้ ถ้าต้อง

การระบายให้แห้งเร็ว ให้เทน้ำมันเทอเปินไทนึ่งไปเล็กน้อยจะทำให้แห้งเร็ว ถ้าเป็นสีน้ำมันชนิดหลอด เหมาะสำหรับเขียนภาพอย่างเดี่ยว เพราะมีราคาแพงมาก เช่น ขนาดเท่าหลอดยาดีพื้นราคาหลอดละ ๓ บาท ถึง ๓ บาท มีลักษณะ ๆ เหมือนยาดีพื้นชนิดหลอด ดีหลอดเช่นนมครบทุกดีแล้วแต่จะต้องการ เวลาจะใช้สีก็บีบลงบนแผ่นกระดาษสำหรับผสมสีเขียนรูป เมื่อจะต้องการให้เป็นสีต่าง ๆ ก็ใช้ภูกันเขี่ยสีที่ต้องการผสมกัน ถ้าขึ้นไปใช้ภูกันจุ่มน้ำมันดินขีดหยดลงไปผสมให้เหลวแล้วจึงใช้ระบายภาพได้

น้ำมันผสมดี

น้ำมันผสมดีมีหลายชนิด ซึ่งมีคุณภาพดีและแตกต่างกัน น้ำมันผสมดีที่ดีก็มีน้ำมันดินขีด เป็นน้ำมันที่กลั่นออกมาจากเมล็ดฝ้าย ใช้ผสมดีได้ดีมากทำให้ตั้งดวงามและทนแดด น้ำมันวานิชผสมดีดีกว่าน้ำมันดินขีด เพราะ

ทำให้ ^๕ชนมื^๑นมากที่สุด แต่ราคาแพงกว่า ^๕นามื^๑นธรรมดา
 เพราะ ^๕นามื^๑นชนิดนี้มี ^๕ส่วนผล^๑ผสมหลายอย่าง ถูกตามหลัก
 วิทยาศาสตร์

๕ ๕ ๕ สีนามื^๑นติและเลว

๕ ^๕นามื^๑นมีหลายชนิดต่าง ๆ กัน ๕ ^๕นามื^๑นเลวบรรจุ
 กระป๋องเล็ก ๆ มีหลายชนิดดีบ้างเลวบ้าง จะวัดคุณ-
 ภาพของ ^๕นามื^๑นว่าจะดีเลวเพียงใด ได้ด้วยราคาและยี่ห้อ
 ของดี ดีชนิดทนแดดและทนฝน เป็นเงางามและใช้
 ฝนได้ด้วย คือ ดีตรง ยี่ห้อที่โอรัน อันเมนโคท
 เมอฟี และ คราอุชู เป็นต้น พอใช้ได้ เหมาะสำหรับ
 เขียนป้าย ภาพโปสเตอร์ ทาเหล็ก ทาถังกะดี ไม่ได้
 เป็นเงางาม ทนแดดทนฝนได้ดี แห้งเร็วพอควร ส่วน
 ดีเลวกระป๋องเล็ก ก็มีคราไก้ คราด่ายรุ่ง คราเรือบิน
 เป็นต้น ดีพวกนี้กระป๋องเล็กสูง ราคาถูกมาก เหมาะ
 แก่การเขียนป้าย ทาผ้า ทาภาชนะของใช้ต่าง ๆ ที่กันสนิม

ตัวอย่างหนึ่งเร็วมาก ขณะทาเกล็ดอนต์ให้เรียบแทบไม่ทัน
ก็แห้งแล้วเพราะในน้ำมันผสมแห้งเร็ว อยู่ มากกว่า เนื้อดี
ถ้าใช้ทาถึงของซึ่งเก็บไว้ในร่มก็พอทนได้หลาย ๆ เดือน ถ้า
ทาป้ายหรือของที่อยู่แดดไม่กัวนั ด็กแตกหมด วิธีที่จะให้
ดีแห่งขานนี้ ก็คือ ผสมน้ำมันดินชนิด ๑ ชั้น ลงไปในดี ๑
กระป๋อง แล้วเขาไม่คนให้ดีเต็มในกระป๋องเข้ากับภาชนะ
ชนิด เป็นเนื้อดีเช่นเดียวกันก็ใช้ทาถึงของใดทันที และแห้ง
ช้ากว่าเดิมเล็กน้อย ทั้งนี้ เป็นการระมัดระวังการทาสีให้
เรียบเสมอกันได้สนิทส่วนดีชนิดคั้นนี้ เมื่อจะใช้ไม่คนดีกับ
กระป๋องขึ้นมา กวนเข้กวนกับน้ำมันปากกระป๋องให้เป็น
เนื้อเดียวกันแล้วใช้ทาใดทันที และแห้งในเวลาดังสมควร แต่
ไม่แห้งเร็วจนเกล็ดอนต์ไม่ทัน ส่วนดีขาวชนิดถึงดำมีหลาย
ตราเช่น ตราหัวสิงห์โต เป็นดีที่ ๑ มีลักษณะ เหลว
ขึ้นเหนียวมาก ดีตราพานรุฐรรมนูญ ตรานกและตรา
ชวาณพอใช้ได้ มีลักษณะไม่เหนียว ยุ่ยร่วน ผิดกว่า
ดีทั้งราคาและคุณภาพ ดีพวกนี้ใช้สำหรับทาสีบ้านเรือ
ป้าย เพราะมีความทนทานต่อน้ำและแดดได้ดีมาก ก่อน

จะใช้ทำบ้านต้องคัดชันมาใต้ถึงอีกใบหนึ่งต่างหาก แล้ว
 เทน้ำมันดินซัดลงไปแต่พอท่วมดี แล้วใช้ไม้หรือมือคน
 ขยำดีให้แตกกระจายผสมกันกับน้ำมัน ถ้าชันจนเกินไปแล้ว
 เติมน้ำมันดินซัดลงไปอีก กระพอเหลว เพื่อกorongเอากาก
 ออกเสียก่อน เมื่อorongแล้วต้องผสมน้ำมันเทอเป็นไทนึ่ง
 ไปเล็กน้อย เพื่อให้แห้งเร็ว ถ้าต้องการดีอะไรก็ผสมตั้ง
 ไปในตู้ชาวนั้น

เครื่องมือใช้กับสีน้ำมัน

เครื่องมือ เป็นของจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะต้องมีให้
 พร้อมตามขนาดของความต้องการ จึงจะสะดวกแก่งาน

๑. แปรงทาสีขนาดหน้ากว้าง ๓ นิ้วฟุต ๑ อัน
๒. แปรงทาสีขนาดหน้ากว้าง ๑ ฟุต ๓ อัน
๓. พู่กันชนิด เบอร์ ๑-๒-๓-๔ เบอร์ละ ๑ อัน
๔. แผ่นกระดาษผสมดี ๑ อัน
๕. น้ำมันผสมดี

แปรงทาสีขนาดใหญ่ ใช้สำหรับทาของเนื้อที่กว้างๆ
 เพื่อเกลี่ยเนื้อให้เรียบไม่เป็นรอย ในตรงไหนมีเนื้อที่แคบ

ก็ใช้เป็นแปรงขนาดเล็ก ภูกันใช้สำหรับเขียนภาพเบอร์ ๓ เป็นขนาดเล็กและโคจรไปตามลำดับของเบอร์ ๒-๓-๔ มีขนาดโต ใช้สำหรับเขียนภาพในบางส่วนที่มีเนื้อแคบและกว้าง กระดาษผดมดี มีขนาดดีเยี่ยมและรูปไข่เจาะเป็นช่องไว้คอนมูมบนของแผ่นกระดาษ เพื่อให้หัวแม่มือสอดและจับไว้ด้วยนิ้ว นามันผดมดีนามันดินขัดกบด เพื่อให้ดีเลวดระคายเข้าน

เครื่องมือใช้กับสีน้ำ

สีน้ำไม่มีเครื่องมืออะไรมากมาย มีแค่เฉพาะภูกันดีหน้าดัก ๓-๔ เบอร์ก็ได้ คือใช้เบอร์ ๓-๒-๓-๔ เบอร์ ๓ เด็กชนแหลม ใช้สำหรับขีดเส้น ส่วนเบอร์ค่อๆ ไปใช้สำหรับระบายพื้นและภาพบางแห่งในเนื้อที่แคบและกว้าง งานผดมดีจำต้องมีด้วย แบ่งช่องๆ ไว้ให้ดีหลายช่องจะได้ดีได้หลายๆ ดี

วิธีใช้เกรยอง

เกรยองเป็นดินสอด่่านดำ ใต้ใหญ่ เหมาะสำหรับ

ตั้งแต่ภาพวาด ภาพจิตร และภาพอย่างอื่นที่ต้องการตั้ง
 เกรยของมีลักษณะเปราะและหักง่าย การใช้ต้องระวัง จับ
 แท่งเกรยของนอน ๆ ใช้ระบายภาพลงกระดาษที่วางไว้แล้ว
 แล้วจึงใช้ส่วนกระดาษกลม ๆ ยาว ๆ กด้ายดินต่อ ๆ เพื่อ
 เกิดรอยให้เรียบ กระดาษนั้นกลมขนาดนั้นขายตามร้าน
 ขายเครื่องเขียนทั่วไป

การระบายภาพต่าง ๆ ด้วยเกรยของ

ก่อนจะระบายภาพด้วยเกรยของ ต้องร่างภาพลงใน
 กระดาษเสียก่อน เมื่อถูกต้องดีแล้ว จึงระบายด้วยถ่าน
 เกรยของ การจับเกรยของต้องจับเบา ๆ เวลาระบายระบาย
 เบา ตรงไหนต้องการให้ดำจัดก็กดเกรยของหนักหน่อย ถ้า
 ต้องการให้ดำน้อยก็ระบายเบา ๆ ก็จะได้ตามความต้องการ
 แต่ภาพที่เขียนด้วยถ่านเกรยของนั้นไม่ใคร่งามนัก เป็นภาพ
 หยาบ ๆ ดูได้แต่ไกล ๆ งามดี ถ้าดูใกล้จะชดชด เพราะ
 ต้องการให้กระดาษวาดเขียนที่มันเนื้อหยาบ ๆ เขียนถ่านเกร
 ยของจึงจะติด ถ้าใช้กระดาษเนื้อละเอียดเขียน ถ่านเกร

ของจะไม่ค่อยติดเพราะดิน ถ้าจะติดก็ดูไม่สวยเหมือนนักระ
คาศหยาบ

ประโยชน์ของชอล์ค

ชอล์คใช้สำหรับเขียนภาพได้ทุกชนิด เช่น ภาพโปสเตอร์ ไร์การ์ด ภาพโฆษณาทุกชนิด ชอล์คจะเขียนได้ดีถ้าเขียนลงในกระดาษสีเทา ดินสาด ดินสาก่อน แก้ว ซึ่งเนื้อกระดาษหยาบ ๆ ถ้าเขียนลงบนกระดาษดีเข้ม ๆ จะทำภาพให้เด่นดี

วิธีเขียนภาพด้วยชอล์ค

การเขียนภาพด้วยชอล์ค เหมาะแก่กระดาษดีเข้ม ๆ เนื้อหยาบ ๆ ก่อนระบายด้วยชอล์คต้องร่างด้วยดินสอคำเสียก่อน เมื่อร่างแล้วจึงระบายด้วยชอล์คลงไปการระบายต้องใช้ที่เค้นให้ติดกับพื้นกระดาษ เช่น กระดาษดินสาก่อน ภาพต้องเป็นสีอื่นซึ่งไม่ให้สับสนกับพื้นกระดาษดีขาว ดีเหลือง ดีฟ้า ดีชมพูระบาย จะทำให้ภาพเด่นงดงามดีมาก ถ้ามีความชำนาญในการระบายดีมาแล้ว การ

ระบายด้วยช็อคกี้ไม่ต่างอะไรกันนัก ผิดกันกับด้าย ด้ายระบายยากเพราะเป็นผ้าอาจไม่เสมอแต่ละต่าง แต่ระบายด้วยช็อคกี้ง่ายมาก เพราะเป็นของแข็ง ถ้าต้องการให้คิดมากหรือน้อย เอาจ่อนเงาแก่กดช็อคหินกะเบา การที่เขียนให้ได้ดีต้องหมั่นฝึกหัดบ่อยให้ชำนาญ ภาพแรกที่จะหัดทำ จะให้ด้ายเดียวยอมไม่ได้ ต้องค่อย ๆ ทำค่อยดังเกตุถ้วนบทพร้อม แล้วแก้ไขไปจนกว่าจะดี

การออกแบบฉลากสินค้า

เครื่องหมายสินค้าหรือฉลาก ก่อตั้ง ของ ซึ่งใช้บรรจุ เครื่องสำอางค์ สิ่งของจำหน่าย การออกแบบฉลากและก่อตั้ง ต้องใช้หลักคิดวางแผนและตัวอักษรการระบายดีให้คงาม การออกแบบได้ดี ต้องพยายามหาแบบจากแค็ตตาล็อก ซึ่งมาจากต่างประเทศ เพื่อดูการวางอักษร คำพูดและภาพ ตลอดจนการระบายดีการออกแบบดีเป็นต้นนำมาถึงการค้าขายดี เครื่องสำอางค์จำหน่ายได้ดี โดยมากเนื่องมาจากการออกแบบการให้ดี ก่อตั้งได้คงาม คนทุกคนโดยมากชอบความสวยงามน่า

ดู ฉะนั้นสิ่งที่มีห่อของภายนอกเป็นดังสำคัญกว่าของภายใน ของภายในถึงแม้ว่าคุณภาพ แต่ของห่อภายนอกก็ทำให้ขายได้ การออกแบบเป็นดังสำคัญแก่การค้า การโฆษณา พ่อค้า นักประดิษฐ์สินค้าจำหน่าย ย่อมต้องอาศัยช่างเขียนที่ออกแบบดีและถูกหลักโฆษณาจะทำรายได้และชื่อเสียงได้มากเพราะเหตุนี้ การออกแบบจึงมีความจำเป็นยิ่ง

หลักของการออกแบบ

การออกแบบ ก่อนจะออกแบบจะต้องทราบเสียก่อนว่า จะออกในงานชนิดไหน จะออกแบบกล่องหรือฉลาก ซึ่งเป็นเครื่องห่อสิ่งของอะไร ประเภทยาหรือเครื่องสำอางค์ สมมุติว่าเป็นเครื่องสำอางค์ๆ นั้นจะเป็นน้ำหอมหรือน้ำมันได้ผม ผื่นผัดหน้า ถ้าจะออกแบบน้ำมันได้ผม หน้าฉลากหรือกล่องที่จะได้ควรมีภาพคนจะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ ซึ่งห่อผมไว้เรียบร้อยเป็นเงางาม ทั้งนี้เป็นเครื่อง

แต่ถึงคุณภาพของน้ำมันว่า ถ้าได้น้ำมันจะทำให้ผม
เป็นเงางามอย่างภาพน่าดู นี่เป็นคันทหนึ่งของกาออก
แบบ ส่วนคันท ๒ ก็คือ จะเป็นข้อไทยหรือต่างประเทศก็
ได้ตามใจชอบ ข้อจะใช้เรียกสิ่งของที่ประดิษฐ์ขึ้น
ต้องให้มีความหมายตรงกับของ นั้น ด้วย จะเป็น การ ต้มมาก
ข้อสั้น ๆ นั้นเรียกว่าจะทำให้คนจำง่าย เรียกถามหาข้อ
ได้ถูกต้องการพาดหนึ่งข้อ ข้อ ของ เครื่อง ถ้า อาจ จะ ออก
แบบก็ต้องนั้นควรพาดบนกล่องด้วยตัวโค ให้ตัวอักษรเด่น
ให้มากเช่นพาดกล่องต้นาเงิน แดง เขียว ตัวหนึ่งข้อต้องเป็น
สั้น ๆ จะใช้ตัวขาว ดีเหลืออันคิดเงาคำทำให้
ตัวอักษรเด่น ข้อของเครื่องถ้าอาจคำคำมากพยายามให้
สั้น ๆ เด่นสักหน่อย ให้อ่านง่ายดูชัดเจนส่วนหนึ่งข้อแถว
ล่างของกล่อง ควรเป็นคำพูดแสดงคุณภาพสัก ๑ แถว
ให้สั้นย่นคำที่สุด แต่ให้กินใจความกว้าง เช่น “ได้ผม
ด้วยเช็ดตอนงาม” ก็ใช้ได้คำพูดแถวล่างของกล่องต้อง
นึกคิดให้เหมาะสม อย่าให้ชัดหูและอย่าให้เกินความจริง
ต่อจากการพาดหนึ่งข้อก็เป็นคันท ๓ การให้กล่องฉลาด
เป็นถึงคำคำมาก สั้น ๆ ดีเห็นคำทำให้น่าดู ฉะนั้นต้อง

พยายามในเรื่องดีให้มาก การออกแบบได้สวยงามน่าดู
จะทำให้ข้อเขียนและเงินมาให้ขึ้นระหัดๆ บาท ช่างเขียน
ที่ออกแบบได้ดีอาจคงตัวและมีข้อเขียนได้เร็วมาก

การเขียนโปสเตอร์โฆษณา

โปสเตอร์เป็นแผ่นภาพโฆษณาสินค้า และการอื่น
ซึ่งทำด้วยป้าย ผ้าและสังกะสี ซึ่งมีขนาดใหญ่และเล็กใช้
ติดตามถนนและที่ชุมนุมชนคนผ่านไปมา มาก ๆ เพื่อประ
ภาศขายของและมหรสพ ตลอดจนกิจการงานต่าง ๆ โปสเตอร์
ทำเป็น ๓ ชนิด ชนิดผ้าอย่างหนึ่ง ทำด้วยป้ายสังกะ
สีอย่างหนึ่ง ด้วยกระดาษอย่างหนึ่ง ทั้ง ๓ อย่างนี้ให้ผล
และความถาวรต่างกัน

การเขียนโปสเตอร์ด้วยผ้า ก่อนอื่นที่จะทำโปสเตอร์
ต้องกะโครงการจุดประสงค์ของงานเสียก่อนว่า จะ
โฆษณาอะไร แล้วจึงค่อยร่างแผนการณโฆษณาด้วย
กระดาษกับดินสอคำแต่พอกล่าว ๆ เสียก่อน ตลอดจน
วางภาพและอักษรเรียบร้อยดี จึงลงมือเขียนลงผ้าได้ ผ้า

ที่จะใช้เขียนโปสเตอร์ ไม่จำเป็นต้องใช้ผ้าดีโดยมากที่ใช้กันอยู่ทั่วไปนั้น ใช้ผ้าดิบชนิด ๕ คืบถ้าต้องการเขียนแผ่นใหญ่ก็ใช้คอกดาง ๓-๔ แฉกก็ได้แล้วแต่ความประสงค์ การเขียนต้องทำให้ผ้าคงโดย ใช้ ไม้ดีเหลยม ขนาด หน้ากว้าง ๑ นิ้วฟุต ต่อให้เป็นกรอบโครงตามขนาดที่ใช้ และเอาผ้าไปทาบที่กรอบไม้เช่นนี้ ดูให้คงเรียบร้อย อย่าให้หย่อนและยุ่นได้ จะทำให้การร่างภาพและการระบายสีไม่น่าดู เป็นรกรอยไม่เสมอน่าดู

การต่อผ้า ผ่าต่อกันควรเย็บตะเข็บอยู่ข้างหลังกรอบด้านที่ไม่ทาบ เมื่อขึงผ้าเรียบร้อยดีแล้ว ให้ตั้งป้ายผ้าที่จะเขียนบนผนังเข้ากับข้างฝาผนัง หันทางด้านที่จะเขียนออกข้างนอก ต่อจากนั้นก็ลงมือร่างภาพลงในผ้าได้ การร่างนั้นให้ร่างขยายให้โตตามแบบที่ได้ออกแบบเล็กด้วยกระดานไว้แล้วนั้น ด้วยดินสอชนิดอ่อนเพื่อขีดผ้าได้ชัดเจน ร่างให้เสร็จโดยเรียบร้อยให้แน่นอน อย่าให้ผิดแบบและแบบความประสงค์ก่อนระบายสี จะผิดถูกอย่างไรให้ลบและแก้ไขเสียก่อนการระบายสี จะเป็นการดีมาก

การระบายสีลงผ้า การระบายตั้งผ้าด้วยดินน้ำมัน
ไม่เหมือนกันกับระบายลงบนแผ่นไม้ แผ่นตั้งกระดี่ เพราะ
ไม้และตั้งกระดี่มีเนื้อละเอียด การเขียนไม้เป็ต้องดี ไม่ควร
ดีเหมือนผ้า การเขียนง่ายสบายกว่าผ้ามาก ฉะนั้นการ
เขียนผ้า จึงเป็ต้องดีและเขียนยากกว่าป้ายทพนทำด้วยไม้
และตั้งกระดี่

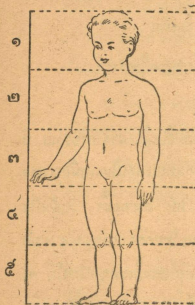
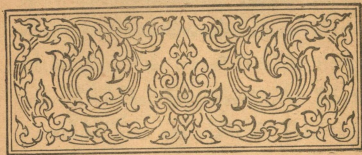
การระบายดี เมื่อร่างภาพลงบนผ้าเรียบ ร้อย แล้วก็
ให้เด็กททำตั้งตรงทง่าย ๆ เดี่ยวก่อน เช่น พินของป้ายโปด
เคอร์ สำหรับภาพไว้เขียนที่หลัง โดยทพินเว้นภาพทร่าง
ไว้ ส่วนตัวหนังสือถ้าเป็นหนังสือพาดหัวตัวขนาดใหญ่ควร
เว้นไว้ก่อนก็ได้ ถ้าพินททำตั้งก่อนตัวหนังสือจะททำตั้งแก้ไม่
ควรเว้นตัวหนังสือไว้ ควรทพินให้เต็มหมดแล้วเขียน
ตัวหนังสือทบทตั้งพินเมื่อตั้งของพินทพินแล้ว เพราะดินน้ำมัน
ทพินได้ ถ้าพินตั้งแก้จะเขียนตัวหนังสือทบทด้วยตั้งก่อนมักไม่
ขึ้น ถึงแม้ว่าจะททำทบทหลายครั้งก็ตามแต่ททางทคเมื่อจะ
เขียนตัวหนังสือด้วยตั้งก่อน ๆ ลงบนพินตั้งแก้ ๆ เช่น พินดินนา
เงินแก้ตัวหนังสือตั้งขาวหรือตั้งเหลืองเช่นนี้ ควรทพินและ

เว้นตัวหนังสือไว้เฉพาะเนื้อหาเท่านั้น คือ เมื่อหาตัวหนังสือแล้ว ก็ผสมตัวมาเขียนเฉพาะตัวหนังสืออย่างเดียวจะสะดวกมาก ทั้งไม่เปลืองตัวด้วย อาจหาตัวครั้งเดียวก็ได้ และเด่นเรียบร้อยดีมาก ฟันของโปสเตอร์ไม่ควรทำถี่เกินไป เพราะทำให้การเขียนตัวหนังสือขนาดเล็กๆ ด้วยดื้อมือไม่ชวนการให้ดู เป็นสิ่งสำคัญ ในการ เขียน โปสเตอร์โฆษณา ควรหาหนังสืออื่น ๆ ดูเย้นตา การวางภาพและหนังสือก็จะเด่นด้วยงามมาก

ลายเครือเถา

การฝึกหัดเขียนผูกดวดลาย ซึ่งเรียกว่าลายเครือเถา นั้นจะต้องพยายามหัดเขียนจากแบบฝึก หัด เป็น แนวทางเดี่ยวก่อน เมื่อเขียนตามแบบได้ทุกแบบแล้ว ก็ควรหัดผูกดวดลายในรูปจั่วสามเหลี่ยมหรือวงกลม ด้วยเถา ไม่เลื้อยซึ่งมีใบพร้อมขดพันกันไปมา ให้ได้ส่วนเกี่ยวเนื่องกันให้ดูงดงาม นอกจากนั้นจะดัดแปลงให้ยากขึ้นไปอีกก็ได้ โดยผูกดวดลายเครือเถาเป็นรูปกระต่าย เป็นรูปสัตว์ และรูปเครื่องหมายใด ๆ ก็

ได้ตามความประสงค์ การฝึกหัดเขียนจะต้องกะส่วนหาจุดกลางเสียก่อน แบ่งแยกเป็นฉากแล้วกะดูเสียก่อนว่าจะผูกเป็นรูปอะไร แล้วกว้างด้วยดินสอดำ เมื่อร่างถูกต้องดีแล้วกะระบายได้ จะใช้ระบายด้วยดินสอดำหรือสีน้ำก็ได้ การระบายดีให้ดังนั้นก็ เช่น ก้านใบ ดอก เหล่านี้ให้ดีเป็นพวกๆ อย่าให้ซ้ำกันจะน่าดูมาก ฉายเครือเถาใช้สำหรับแบบปักหมอนผ้าปูโต๊ะ ในสิ่งอื่น ๆ อีกมาก

วิธีเขียนลายกนกไทย

ลายไทย เป็นลายที่นิยมสืบเนื่องมาจากโบราณ มีชื่อลายต่าง ๆ กัน ตัวกนกมีลักษณะอ่อนโยนเหมือนเปลวไฟ ใช้เกี่ยวแก่ภาพเทวดา ยักษ์ ฉายลดหน้า ชื่อฟ้าเป็นถ้าเกี่ยวแก่ภาพไทยแล้วลายกนกไทยต้องแฝงอยู่ด้วยเสมอ ถ้าเขียนกนกไทยตั้งแต่กนก ๓ ตัวไปจนถึงผูกลายไทยได้ จะทำให้การเขียนภาพอะไรได้ดีด้วย เพราะมีความชำนาญมืออ่อนมาจากการเขียนลายกนกมาแล้ว

การหัดเขียน ให้เริ่มหัดเขียน
ตามแบบด้วยตัวกลม ๓ ตัวซึ่งเป็นลาย
ง่าย ๆ เสียก่อน เมื่อเขียนได้เหมือน
แบบแล้ว โดยไม่ต้องดูแบบเลย ก็
เป็นการใช้ได้คือ ไปฝึกหัดเขียนลาย
อื่นต่อไปอีก จนกว่าจะชำนาญและจำ
ลายได้ การเขียนควรฝึกหัดเขียนใน

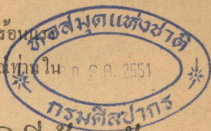
เวลาเช้าและเอาใจใส่ให้มากจะเกิดผลดี และช่วยในการ
เขียนและความจำได้ดีที่สุด

การฝึกหัดทำตามตำราโดยเคร่งครัด จะนำผลดีมาใ
แก่นักศึกษา ความจำเร้าซึมซอเสียดังจะมแก่นักศึกษาทว
ไป ขอให้ใช้ตำราเล่มนี้เป็นเหมือนครูคอยพรวนสอนอยู่
เสมอ จะไม่ทำให้ผิดหวังในความต้องการเลย

จบ

พิมพ์ ร.พ. ประเสริฐอักษร เลขที่ ๖๘๑ ถนนมหาไชย
พระนคร นายประยูร พิศนาคะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๐๐

นวนิยายพิศวาทอันร้อนรน
ซึ่งจะปลุกปั่นอารมณ์ท่านใน ค.ศ. 2551

ราชินีร้อยชู้

โดย “สุเนตรา”

ราชินีร้อยชู้ □ เป็นหัตถ์นิยายของ พระนาง
มีความเร่าร้อนในทางกามา
รมณ์อย่างแรงกล้า ดังนั้น
พระนางจึงต้องคบชู้ถึงร้อย

อ่านความขั้วยวนพิศวาทของ

พระนางร้อยชู้ แล้วท่านจะ

สุขใจไปตลอดชีวิต.....

..... ราชินี ร้อยชู้
กำหนดออกในเร็ววัน

